

رسالة في الدماء الطبيعية للنساء
(للحرمين والجمعية)

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดตามธรรม
ชาติของสตรี

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดตามธรรมชาติของสตรี

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมิน

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

เขียนโดยชัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมิน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน

บิดามารดาของท่าน

และบรรดามุสลิมทั้งปวง

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

ผู้ทรงไว้ซึ่งขอบเขตในความเมตตาผู้ทรงกรุณาปรานีเสมอ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์

เราขอสรรเสริญพระองค์ ขอความช่วยเหลือจากพระองค์

ขออภัยโทษ

และขอกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์

และเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของ

ตัวเรา

และจากการกระทำที่เลวร้ายของเรา

ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้ทางนำแก่เขาก็ไม่มีผู้ใดที่ทำให้เขา

หลงทาง

และผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้เขาหลงทางก็ไม่มีใครสามารถ

ทำให้เขาได้รับทางนำ

ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพบูชา

ตั้นนอกจากอัลลอฮ์พระองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ

กับพระองค์

ฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดเป็นบ่าวของพระองค์และเป็นศาสน

นทูตของพระองค์

ขอการสดุดีแห่งอัลลอฮ์และความสันติสุขปลอดภัยจงมีแต่ท่า

และคำพูดของนักปราชญ์ในหมู่เศาะหาบะฮ์
ตามทัศนะที่มีน้ำหนัก
โดยมีเงื่อนไขว่าต้องไม่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์
และต้องไม่ขัดแย้งกับคำพูดของเศาะหาบะฮ์ท่านอื่น
หากคำพูดของพวกเขาขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์จำเป็น
ต้องยึดถือสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์
และหากคำพูดของเศาะหาบะฮ์คนหนึ่งขัดแย้งกับคำพูดของ
เศาะหาบะฮ์อีกคน
จะต้องชั่งน้ำหนักระหว่างทั้งสองและยึดถือคำพูดที่มีน้ำหนัก
มากกว่าดังคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า :

{...فَإِنْ تَنَزَّعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا}

((...แต่ถ้าพวกเขามีข้อขัดแย้งกันในสิ่งใด
ก็จะนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์และเราะสูล
หากพวกเขามีศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก
นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งและเป็นการกลับไปที่สวยงาม)) (อัล-
นิสาฮ์: 59)

และนี่เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ
ที่จำเป็นต้องแจกแจงเกี่ยวกับเลือดเหล่านี้และว่าด้วยบทบัญญัติ
ต่างๆที่เกี่ยวกับมัน ซึ่งประกอบด้วยบทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
บทที่ 1 ความหมายและวิหยปัญญาของเลือดประจำเดือน
บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน
บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน
บทที่ 5 เลือดอิสติฮาเฎาะฮ์และบทบัญญัติของมัน

บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน
บทที่ 7 การใช้ยารับหรือเร่งการมีประจำเดือน
และการใช้ยาคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

บทที่ 1

ความหมายและวิทย์ปัญญาของเลือดประจำเดือน

อัลหัยฎ์ ในด้านภาษา หมายถึง การไหลของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ในด้านศาสนบัญญัติ หมายถึง
เลือดที่เกิดขึ้นแก่สตรีตามธรรมชาติ โดยไม่มีสาเหตุใด ๆ
ในช่วงเวลาที่แน่นอน ถือเป็นเลือดตามธรรมชาติ
มิใช่เกิดจากอาการเจ็บป่วย แผล กระแทก หรือตั้งครรรภ์
และเนื่องจากเป็นเลือดตามธรรมชาติ

จึงแตกต่างกันไปตามสภาพร่างกายของสตรีแต่ละคน
สภาพแวดล้อม และสภาพภูมิอากาศ ดังนั้น
ผู้หญิงจึงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในประเด็นนี้

และวิทย์ปัญญาที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น คือ
เมื่อครั้งที่ทารกอยู่ในครรภ์มารดาเขาไม่สามารถรับสารอาหาร
เหมือนกับผู้ที่อยู่นอกครรภ์มารดาได้และผู้ที่เป็นมารดาเอง
ที่มีเมตดาต่อทารกอย่างที่สุดก็ไม่สามารถให้อาหารใดๆ
แก่ทารกนั้นได้

ในเวลานั้นอัลลอฮ์จึงได้สร้างสารคัดหลังชนิดเลือดชนิดหนึ่ง
เพื่อเป็นสารอาหารให้กับทารกที่อยู่ในครรภ์โดยไม่จำเป็นต้อง
กินและย่อยสลาย

ซึ่งสารอาหารชนิดนี้จะเข้าสู่ร่างกายของทารกผ่านทางสายส
ะดือ

โดยสารคัดหลังชนิดเลือดชนิดนี้จะซึมเข้าไปในเส้นเลือดขอ

งทารถแล้วทำให้เขาได้รับสารอาหารจากสารนั้น
อัลลอยด์ผู้ทรงจำเรียงยั้ง ผู้ทรงเลอเลิศในหมู่ผู้สร้าง
ดังนั้น นี่คือ วิทยาปัญญาที่มีอยู่ในเลือดประจำเดือน
ด้วยเหตุนี้เมื่อสตรีตั้งครรภ์ประจำเดือนของนางก็จะมี
เว้นแต่ในบางครั้งที่น้อยมาก
เช่นเดียวกับสตรีที่ให้นมบุตรมีส่วนน้อยในหมู่พวกนางที่จะมี
ประจำเดือนโดยเฉพาะในช่วงแรกของการให้นมบุตร

บทที่ 2

ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน

การอธิบายในบทนี้จะมี 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ช่วงอายุที่จะมีประจำเดือน

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีประจำเดือน

ส่วนที่ 1 อายุที่โดยส่วนมากสตรีจะมีประจำเดือนคือ
ช่วงอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 50 ปี
และอาจเป็นไปได้ที่สตรีจะมีเลือดประจำเดือนก่อนหรือหลังช
วอายุดังกล่าวตามสภาพของเธอ สภาพแวดล้อม
และสภาพอากาศรอบข้างเธอ

แท้จริงบรรดาอุลามารู้ได้มีความเห็นต่างกันว่า
อายุที่สามารถมีประจำเดือนได้ตามปกตินั้น
มีขอบเขตที่กำหนดแน่นอนหรือไม่? กล่าวคือ
หญิงจะไม่มีประจำเดือนก่อนอายุที่กำหนดนั้น
หรือหลังจากนั้น
และเลือดที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าว
ถือว่าเป็นเลือดเสียไม่ใช่เลือดประจำเดือนหรือไม่?

บรรดานักวิชาการได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องดังกล่าว
ท่านอิหม่ามอัดดาร์มีย¹ได้กล่าวไว้หลังจากที่ได้กล่าวถึงความเห็นเหล่านั้นว่า : สำหรับฉันแล้วความเห็นต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วผิดทั้งหมด
เพราะสิ่งที่ต้องกลับไปดูกันจริงๆ นั้น คือความจริงที่เกิดขึ้น (การมาของประจำเดือน)
ดังนั้นเมื่อมันเกิดขึ้นจริงจะด้วยปริมาณแค่ไหน ในสภาพแบบใด และอายุเท่าไร
จำเป็นจะต้องถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน วัลลอฮู อะลัม¹

ความเห็นที่กล่าวโดยอิหม่ามอัดดาร์มีย¹นี้
ถือว่าเป็นความเห็นที่ถูกต้อง
และเป็นทัศนะที่ชัยคุลอิสลามอิบน์ ตัยมียะฮ์ ได้เลือกไว้
ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่สตรีได้เห็นเลือดประจำเดือนออกมาก็ถือว่าเป็นผู้มีประจำเดือน แม้ว่านางจะมีอายุน้อยกว่า 9 ปี หรือมากกว่า 50 ปีก็ตาม² เพราะหุกุมต่างๆ ที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น
อัลลอฮ์และเราะสูลได้เชื่อมไว้กับการเกิดขึ้นจริงของมัน
และไม่ได้กำหนดอายุที่แน่นอน
ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดถือกับการเกิดขึ้นจริงที่อัลลอฮ์และเราะสูลได้เชื่อมไว้กับบทบัญญัติของมันไว้

¹ บทบัญญัติว่าด้วยสตรีที่สืบสนในเรื่องเลือดประจำเดือน, ของอัด-ดาร์มีย (หน้า 17)

² รายงานโดย บุคอรี: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, باب
สตรีมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการฉะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์,
หมายเลข (305), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องฮัจญ์, باب
การแจกแจงรูปแบบของการครองอิห์รอหม, หมายเลข (1211)

และการกำหนดการมีเลือดประจำเดือนด้วยอายุที่เจาะจงนั้น จำเป็นต้องมีหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์มายืนยัน และไม่มีหลักฐานใดๆ ในเรื่องนี้

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน
ดังนั้น

นักวิชาการจึงมีความเห็นแตกต่างกันในประเด็นนี้อย่างมาก โดยมีความเห็นประมาณหกหรือเจ็ดทัศนะ อิบน์ อัลมุญซิร เราะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า : และมีอุละมาอ์กลุ่มหนึ่งกล่าวว่า "ไม่มีการจำกัดระยะเวลาที่สั้นที่สุดและที่ยาวที่สุดของการมีประจำเดือน"¹

ข้าพเจ้าเห็นว่า: ความเห็นนี้เหมือนกับความเห็นของ อัลตาริมียที่ได้อ้างไว้ข้างต้น และมันคือความเห็นที่ขัดคุลอิสลาม อิบน์ตัยมิยะห์ ได้เลือกไว้ และมันคือความเห็นที่ถูกต้อง

ทั้งนี้ก็ด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน ซุนนะฮ์ และสติปัญญา
หลักฐานที่หนึ่ง อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهُرْنَ...﴾

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน
จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นเรื่องให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า
จงห่างไกลหญิง ในขณะที่มีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง
จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบะกอเราะฮฺ : 222]

¹ รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดอุมเราะฮ์
بابว่าด้วยรางวัลของการทำอุมเราะฮ์นั้นขึ้นอยู่กับความเหน็ดเหนื่อยที่ประสบ หมายเลข
(1662) และโดยมุสลิม ใน หมวดฮัจญ์ بابว่าด้วยการชี้แจงรูปแบบต่าง ๆ
ของการเข้าสู่สภาพอิฮฺรอม หมายเลข (1211)

จะเห็นได้ว่าอัลลอฮ์ทรงกำหนดการสิ้นสุดของช่วงเวลาห้ามนี้
นั้น คือ ความสะอาด โดยไม่ได้กำหนดว่ามีประจำเดือนแล้ว 1
วันกับ 1 คืน หรือ 3 วัน หรือ 15 วัน ดังนั้นอายะฮ์ชี้ให้เห็นว่า
เหตุผลของบทบัญญัตินั้นขึ้นกับการมีหรือไม่มีของประจำเดี
อนนั้น ดังนั้น เมื่อไรก็ตามประจำเดือนมีขึ้นมา
หุ้มนข้อบังคับก็จะเกิดขึ้น และเมื่อไรก็ตามที่ประจำเดือนหมด
หุ้มนข้อบังคับก็จะถูกยกเลิก

หลักฐานที่สอง หะดีษที่บันทึกไว้ในเศาะหิห์มุสลิม
ซึ่งท่านนบี ﷺ คือลัลดอลฮุลยฮียาลลัม
ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ขณะที่นางมีประจำเดือนในเวล
ทำอุมเราะฮ์ว่า :

«أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي». قَالَتْ: فَلَمَّا كَانَ
يَوْمَ النَّحْرِ طَهَّرْتُ، فَأَقَاضَتْ.

จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์
เพียงแต่เธอจะต้องไม่เฆาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์จนกว่าเธอจะสะ
อาด" ท่านหญิงกล่าวว่า : "เมื่อถึงวันเชือดฉันก็สะอาดแล้ว
จึงได้ทำการเฆาะวาฟ หะดีษ¹

และหะดีษในเศาะหิห์อัลบุคอรีและมุสลิม ท่านนบี
คือลัลดอลฮุลยฮียาลลัม ได้กล่าวแก่นางว่า :

«انْتَظِرِي فَإِذَا طَهَّرْتَ فَأَخْرُجِي إِلَى التَّعَمُّعِ»

«จงรอ เมื่อเธอสะอาดแล้ว ก็จงออกไปยังอัตตันอิม»²
ท่านนบี ﷺ คือลัลดอลฮุลยฮียาลลัม
ได้กำหนดจุดสิ้นสุดของการห้ามคือการพ้นจากประจำเดือน

¹ ตำราว่าด้วยบรรดานามที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อตัดสินชี้ขาดไว้ (น. 35)

² แหล่งที่มาเดิม (น. : 36)

มิใช่ระยะเวลาที่แน่นอน

ซึ่งบ่งชี้ว่าบทบัญญัตินี้ผูกพันกับภาวะประจำเดือนทั้งในยาม
มีและยามหมด

หลักฐานที่สาม :

การประมาณการและการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวโดยบรรดา
นักปราชญ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในคัมภีร์ของอัลลอฮ์หรือ
ในสุนนะฮ์ของท่านบี คือลัทธิลอลฮุลยฮิวลัลลัม
ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก

หากมันเป็นเรื่องที่ต้องจำเป็นต้องรู้จำนวนอย่างละเอียด
แน่นอนอัลลอฮ์และนบี คือลัทธิลอลฮุลยฮิวลัลลัม
จะต้องกำหนดอย่างชัดเจน

ทั้งนี้ด้วยความที่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการงานอื่นอีกมาก
มาย เช่นการละหมาด การถือศีลอด การแต่งงาน
การหย่าและการรับมรดก เป็นต้น ดังที่อัลลอฮ์และนบี
คือลัทธิลอลฮุลยฮิวลัลลัม

ได้กำหนดจำนวนฟัรฎูการละหมาด เวลาละหมาด การรูกูอ์
และการสุญูด และเรื่องชะกาต : ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายชะกาต
การกำหนดระยะเวลา เดือนไขของจำนวน
และประเภทของผู้รับชะกาตได้ และเรื่องการถือศีลอด : เวลา
และระยะเวลาการถือศีลอด รวมถึงหัจญ์และอื่นๆ
แม้กระทั่งมารยาทในการกิน การดื่ม การนอน
การมีเพศสัมพันธ์ การนั่ง การเข้าและออกจากบ้าน
มารยาทในการขับถ่าย

แม้กระทั่งเรื่องจำนวนครั้งในการเช็ดทำความสะอาด

และเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่

จากสิ่งที่อัลลอฮ์ทำให้ศาสนาสมบูรณ์
และได้ทรงอำนวยการความสะดวกแก่บรรดาผู้ศรัทธา
ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

{...وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ...}

((...และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้าเพื่อชี้แจงสำหรับทุก
สิ่ง...)) (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 89) และพระองค์ตรัสว่า :

{...مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَى وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ...}

((...มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น
แต่เพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัจจริงของสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้าเข
า และเป็นการแจกแจงทุกสิ่ง...)) (ซูเราะฮ์ ยูซุฟ : 111)

เมื่อการกำหนดระยะเวลาเหล่านั้นและรายละเอียดต่างๆ
เหล่านั้นไม่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน
และในขุนนะฮ์ของท่านนบี คือลุลลอฮุลลัยฮะสลัลัม
ก็เป็นที่ชัดเจนว่าเราจะไม่ยึดกับสิ่งเหล่านั้น
แต่เราควรยึดในสิ่งที่เรียกว่า การมีประจำเดือน
อันเป็นที่มาของหุ้มนต่างๆ ทางศาสนาอีกมากมาย
ทั้งช่วงที่มีประจำเดือนและช่วงที่ไม่มี และหลักฐานนี้
ข้าพเจ้าหมายถึง :
การที่หุ้มนหนึ่งไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและอัซซุนนะฮ์
ชี้ให้เห็นว่า หุ้มนั้นจะเชื่อถือไม่ได้ -
นี่คือประเด็นที่คุณได้เรียนรู้
ไม่ว่าในเรื่องนี้หรือในเรื่องใดก็ตาม
ทั้งนี้เนื่องจากหุ้มนทางศาสนาไม่อาจเชื่อถือได้ตราบใดที่ไม่มี
หลักฐานจากอัลกุรอาน หรืออัซซุนนะฮ์ของของท่านนบี

คือลัลลอฮุลลัยฮะสลัม หรือ
 มติเอกฉันท์อันเป็นที่รู้จักกันของบรรดานักปราชญ์ หรือ
 การเปรียบเทียบที่ถูกต้องตามหลักการทางศาสนา
 ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุ้ยมียะฮ์
 ได้กล่าวไว้ในหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งของท่านว่า :
 และหนึ่งในนั้นคือสิ่งที่เรียกว่า หัยญ (การมีประจำเดือน)
 เป็นชื่อที่อัลลอฮ์ทรงผูกกับบทบัญญัติหลายประการไว้กับมัน
 ทั้งในอัลกุรอานและซุนนะฮ์
 และพระองค์มิได้กำหนดไว้ทั้งจำนวนที่น้อยที่สุดและจำนวนที่
 มากที่สุดของมัน และมีได้กำหนดช่วงเวลาแห่งความสะอาด
 (ระหว่างช่วง) สองรอบเดือน
 ทั้งที่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ประชาชาติประสบกันโดยทั่วไปและมีความ
 จำเป็นต้องรู้
 และในทางภาษา(อาหรับ)ก็ได้แยกความแตกต่างระหว่างปริ
 มาณหนึ่งกับอีกปริมาณหนึ่ง ดังนั้น
 ผู้ใดที่กำหนดขอบเขตตายตัวในเรื่องนี้
 ผู้นั้นย่อมขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์” เส้นสุดคำพูดของ
 ท่าน

หลักฐานที่สี่: การพิจารณา กล่าวคือ:
 การเปรียบเทียบที่ถูกต้องและสอดคล้องกัน
 และนั่นเป็นเพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา
 ทรงแสดงเหตุผลของการมีประจำเดือนนั้นว่าเป็นสิ่งน่ารังเกีย
 ยด ดังนั้นเมื่อมีประจำเดือน ความน่ารังเกียจก็เกิดขึ้น
 ไม่มีความแตกต่างใดๆ ระหว่างวันที่สองกับวันแรก

¹ แหล่งอ้างอิงเดิม (หน้า 38)

หรือระหว่างวันที่สี่กับวันที่สาม
และก็ไม่มีความแตกต่างระหว่างวันที่สิบหกกับสิบห้า
หรือวันที่สิบแปดกับสิบเจ็ด ดังนั้น
ประจำเดือนก็คือประจำเดือน
และสิ่งน่าเกลียดก็คือสิ่งน่าเกลียด
เมื่อเหตุผลในการห้ามยังมีอยู่ทั้งสองวันโดยที่มันเหมือนกัน
ฉะนั้นจะให้เกิดความแตกต่างในการกำหนดหุ้มนั้นได้อย่างไรกัน
เมื่อเหตุผลเหมือนกัน?
นี่คือการเปรียบเทียบที่ขัดแย้งกับความถูกต้องใช่หรือไม่?
การเปรียบเทียบที่ถูกต้องคือการกำหนดหุ้มนั้นเหมือนกันเพราะ
จะมีเหตุผลที่เหมือนกันไม่ใช่หรือไม่?

หลักฐานที่ห้า:

การมีทัศนะที่ขัดแย้งกันในการกำหนดเวลาและระยะเวลานั้น
ในประเด็นดังกล่าวนี้ได้มีหลักฐานชัดเจนที่จำเป็นต้องยึดถือใ
ดยเฉพาะ และเป็นหุ้มนิจญัตียาต (การวิเคราะห้)
ที่ทุกฝ่ายต่างให้การวินิจฉัยด้วยของตนเอง
อาจถูกและผิดพลาดได้เสมอ
โดยมีอาจยืนยันได้ว่าฝ่ายใดดีกว่าฝ่ายใด
ดังนั้นเมื่อมีความขัดแย้งกันเช่นนี้แล้ว
ทางออกที่ดีที่สุดคือการกลับไปหาอัลกุรอานและซุนนะฮ์
ดังนั้นเมื่อความเห็นได้ประจักษ์ชัดว่า :
ไม่มีขอบเขตต่ำสุดและไม่มีขอบเขตสูงสุดของระยะเวลาประจำ
เดือน
นั่นเป็นทัศนะที่มีน้ำหนักและเป็นทัศนะที่เข้มแข็งกว่าแล้ว
ก็จงรู้เถิดว่า

เมื่อใดที่ผู้หญิงเห็นเลือดออกมาโดยปราศจากสาเหตุ
นั้นแหละ คือ เลือดประจำเดือน
โดยไม่ต้องไปคำนึงถึงอายุและระยะเวลา
นอกจากในกรณีที่ว่า เลือดออกไม่หยุดทั้งเดือน หรือ
หยุดในระยะเวลาสั้นๆ หยุดแค่วันเดียวหรือสองวัน
แล้วก็ออกมาอีก ซึ่งนั่นคืออาการของอิสติฮาฎะห์
และภายหลังเราจะให้การอธิบายถึง hukum ของเลือดอิสติฮาฎะห์
-อินชาอัลลอฮ์-

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
เดิมแล้วเลือดที่ออกมาจากมดลูกจะเรียกว่า หัยฎ (ประจำเดือน)
จนกว่าจะมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎะห์¹

นอกจากนี้ท่านยังกล่าวว่า:
ดังนั้นเลือดใดก็ตามที่ออกมาถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนหาก
ไม่รู้ว่าเป็นเลือดจากเส้นเลือดใดหรือจากบาดแผล²

และทัศนะนี้ ถือว่าถูกต้องที่สุดจากมุมมองของหลักฐาน
และใกล้เคียงกับความเข้าใจและการรับรู้มากที่สุด
และเป็นสิ่งที่ยากกว่าในการนำไปปฏิบัติเมื่อเทียบกับสิ่งที่บรร
ดาผู้ที่กำหนดระยะเวลาได้ระบุไว้ และอะไรก็ตามที่เป็นเช่นนั้น
ถูกต้องกว่าที่จะยอมรับมัน

¹ บันทึกโดย อัลบุคอรี: ในหมวดการศรัทธา, بابศาสนา คือความง่ายตาย, หมายเลข (39), จากหะดีษของท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎียัลลอฮูอันฮฺ

² รายงานโดยอัลบุคอรี ในหมวดว่าด้วยคุณธรรมความประเสริฐ
بابว่าด้วยคุณลักษณะของท่านนบี คือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หมายเลข (3560)
และโดยมุสลิม ในหมวดคุณธรรมความประเสริฐ بابว่าด้วยการที่ท่านนบีคือลัลลอฮฺ
อะลัยฮิ วะสัลลัมห่างไกลจากบาป หมายเลข (77/2327)

เพราะเป็นไปตามเจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามและกฎเกณฑ์ คือ ความสะดวกและง่ายดาย

{...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...}

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78) ท่านนบีคือลัลลอฮ์อลัยฮิอะสสลาม กล่าวว่า :

«إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا وَأَبْشِرُوا».

“แท้จริงศาสนาอิสลามนั้นง่ายและไม่มีใครทำให้กิจการของศาสนานั้นเป็นเรื่องยาก เว้นแต่จะต้องยอมจำนนไม่เอาในที่สุด แต่พวกเจ้าจงปฏิบัติให้ถูกต้องและให้ใกล้เคียงกับความสมบูรณ์มากที่สุด และจงแจ้งข่าวดีเถิด” บันทึกโดย อัล-บุคอรี¹

และเป็นส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะอันงดงามของท่านศาสนทูตคือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม

«أَنَّهُ مَا خَيْرَ بَيْنَ أَمْرَيْنِ إِلَّا اخْتَارَ أَيْسَرَهُمَا مَا لَمْ يَكُنْ إِنْمَاءً».

"แท้จริงแล้วเมื่อท่านถูกเสนอให้เลือกระหว่างสองสิ่ง ท่านจะเลือกสิ่งที่ยากกว่าเสมอ ตราบใดที่สิ่งนั้นไม่เป็นบาป"²

ประจำเดือนสำหรับหญิงที่มีครรภ์

ผู้หญิงปกติส่วนใหญ่แล้วประจำเดือนจะหยุดเมื่อตั้งครรภ์
อิหม่ามอะหมัด เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า :

¹ หนังสือมะญมูอ์ อัล-ฟะตาวา (238/19-239)

² อัล-เอาสฎ (356/2).

"เมื่อประจำเดือนหยุดก็ถือว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าตั้งครรภ์"¹

ถ้าหญิงมีครรภ์เห็นเลือดในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนคลอดบุตร เช่น สองหรือสามวัน พร้อมด้วยอาการปวดก่อนคลอดบุตร ถือว่าเลือดนั้นเป็นเลือดนิฟาส

และหากเลือดนั้นออกก่อนคลอดเป็นเวลานาน

หรือออกก่อนคลอดไม่นาน แต่ไม่มีอาการเจ็บท้องคลอด ก็ไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ประเด็นคือ

เลือดนั้นจะถือเป็นประจำเดือนซึ่งมีบทบัญญัติของประจำเดือนหรือไม่?

หรือจะเป็นเลือดเสียที่ไม่เอาบทบัญญัติของประจำเดือนมาใช้กับมัน?

ในเรื่องนี้นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ขัดแย้งกัน

และความเห็นที่ถูกต้องที่สุด คือ

ถ้าเลือดที่ออกมาั้นในรูปแบบประจำเดือนที่เธอเคยมีประจำ ก็จะเป็นเลือดประจำเดือน

ทั้งนี้โดยยึดหลักบรรทัดฐานของเลือดสตรีตราบใดที่ไม่มีข้อปฏิบัติ

ซึ่งข้อปฏิบัติว่าสตรีมีครรภ์ไม่อาจมีประจำเดือนได้นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลหะดีษ

และนี่คือทัศนะของอิหม่ามมาลิก²และอิหม่ามชาฟีอี³ และเป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมียะห์

¹ ดู : อัล-มุฆนีย์ (1/405)

² อัลมุฏนะซ (1/155)• อันนะวาติร ะอัชชียาตาด (1/136)

³ อิกติลาฟ อัลฟุเกาะฮาฮ์ ของอัลมรวัะชีย (หน้า 193), อัลเอาศ็อด (2/239)

ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลอิคติยารออต หน้าที 30 ว่า :
และท่านบัยฮากียได้รายงานว่าเป็นทัศนะหนึ่งของอิหม่ามอะ
หฺมัด

และเขาได้รายงานว่าอิหม่ามอะหฺมัดได้กลับไปสู่ทัศนะดังกล่าว
(ภายหลัง)

และตามหลักนี้

เลือดประจำเดือนของหญิงตั้งครรภ์จึงมีข้อกำหนดเช่นเดียวกับ
บประจำเดือนของหญิงที่ไม่ได้ตั้งครรภ์
เว้นไว้ในสองประเด็นเท่านั้น

กรณีแรก : การหย่าร้าง
ดังนั้นจึงห้ามมิให้หย่ากับหญิงในสภาพที่นางมีประจำเดือน(
ซึ่งเมื่อหย่าแล้วจะมีเรื่องอิดตะหฺ)โดยนางไม่ได้ตั้งครรภ์
และหย่าหญิงมีครรภ์ไม่เป็นที่ต้องห้าม
เพราะการหย่าในช่วงที่นางมีประจำเดือนแต่นางไม่มีครรภ์นั้น
เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา

{...فَطَّوْهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...}

ความว่า : ((...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดตะหฺ)
ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮฺก : 1)

ส่วนการหย่าหญิงตั้งครรภ์ในขณะที่มีประจำเดือนนั้น
ไม่เป็นการขัดแย้ง (กับหลักการห้ามหย่าขณะมีประจำเดือน)
เพราะบุคคลที่หย่าหญิงมีครรภ์

ย่อมหย่าตรงกับช่วงอิดตะหฺของนางอยู่แล้ว

ไม่ว่านางจะอยู่ในสภาพมีประจำเดือนหรืออยู่ในสภาพสะอาด
ก็ตาม เนื่องจากอิดตะหฺของนางเกิดขึ้นด้วยการตั้งครรภ์
(คือสิ้นสุดเมื่อคลอดบุตร)

ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับชายที่จะหยานางหลังจาก
การได้มีเพศสัมพันธ์แล้ว
แต่เป็นที่ต้องห้ามหากไม่ใช้กรณีดังกล่าว

กรณีที่สอง

:

การมีประจำเดือนของหญิงมีครรภ์จะไม่ทำให้สิ้นสุดกำหนด
(อิดตะห์)

ซึ่งจะแตกต่างไปจากการมีประจำเดือนของหญิงทั่วไป ทั้งนี้
การสิ้นสุดกำหนด (อิดตะห์) ของหญิงมีครรภ์ คือ
การคลอดบุตร โดยไม่เกี่ยวกับการมีประจำเดือนหรือไม่
เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า :

{وَأُولَٰئِ الْأَحْمَالُ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...}

((...และบรรดาสตรีมีครรภ์

ระยะเวลารอคอยของพวกนางนั้น

คือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์
อัล-ญะลาล : 4)

บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน

สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือนมีหลายประเภทดังนี้

ประเภทที่

1

:

ระยะเวลาของประจำเดือนยาวกว่าหรือสั้นกว่าปกติ เช่น
ปกติจะมี 6 วัน อาจลากยาวไปถึง 7 วัน หรือ ปกติจะมี 7 วัน
อาจลดเหลือ 6 วัน

ประเภทที่

2

:

ช่วงเวลาการมีประจำเดือนอาจช้าหรือเร็วกว่าปกติ เช่น
ปกติจะมีปลายเดือน อาจขยับมาเป็นต้นเดือน หรือ
ปกติจะมีต้นเดือน อาจช้าไปจนถึงปลายเดือน

นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ต่างกันในสองสภาวะนี้
แต่ความเห็นที่ถูกต้อง คือ
เมื่อใดที่นางเห็นเลือดออกมาก็ให้ถือว่ามันคือ หัยกู
(ประจำเดือน) และเมื่อไหร่ที่มันหยุดก็ถือว่าสะอาดแล้ว
ทั้งในระยะเวลาการมีประจำเดือนนั้นจะยาวหรือสั้นกว่าปกติ
และจะเร็วหรือช้ากว่าปกติ
และได้มีการกล่าวถึงหลักฐานในประเด็นนี้มาแล้วในบทก่อน
หน้านั้น โดยที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อกำหนดต่าง ๆ
ของประจำเดือนไว้กับการมีอยู่ของมัน
(คือเมื่อมีเลือดประจำเดือนเกิดขึ้น)

และนี่คือทัศนะของมัสฮับอัชชาฟีอี¹
และทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมิยะฮ์²
และเจ้าของหนังสือ อัลมุญนี ได้ให้นำหนัก
และให้การสนับสนุนไว้ โดยกล่าวว่า :
หากประจำเดือนนั้นจะต้องพิจารณาตามรอบประจำเดือน
(ปกติของสตรี) ตามที่กล่าวไว้ในมัซฮับแล้ว แนนอนท่านนบี
คือลัลลลอฮูลยัฮวะลล์ลัมคงได้อธิบายไว้แก่ประชาชาติของ
ท่าน
และยอมเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะล่าช้าในการชี้แจงประเด็นดังกล่าว
เพราะการให้ความกระจ่างที่ล่าช้าจากเวลาของมันถือเป็นสิ่ง
ที่ไม่อนุญาต
เพราะบรรดาภรรยาของท่านและหญิงอื่นต่างมีความจำเป็นต้

¹ อัล-อุมม์ (82/1)

² มัจญ์มูอ อัล-ฟะตาวา (238/19-239)

องรู้ ดังนั้นเป็นไปได้ที่ท่านนบี คือลัลลอฮุลัยฮะสลัม
จะไม่ให้การชี้แจงโดยทันที
และไม่พบว่าท่านนบีคือลัลลอฮุลัยฮะสลัม
ได้กล่าวถึงรอบประจำเดือน หรือได้อธิบายประเด็นดังกล่าวไว้
นอกจากในกรณีของหญิงที่มีเลือดไหลผิดปกติ
(มุสตะฮาฎะฮฺ) เท่านั้น ไม่ใช่กรณีอื่น

1

ประเภทที่ 3 : มีน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาล
โดยจะเห็นเลือดเป็นสีเหลืองเหมือนน้ำเหลืองที่เกิดจากบาด
แผล หรือขุนระหว่างสีเหลืองกับสีดำ
หากเป็นช่วงของการมีประจำเดือน หรือ
เป็นช่วงก่อนที่นางจะสะอาด
ถือว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นประจำเดือน
ซึ่งให้สถานภาพและข้อกำหนดของประจำเดือนแก่เลือดนั้น
แต่ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ปราศจากประจำเดือนแล้วก็ถือ
ว่าไม่ใช่ประจำเดือน
ด้วยหลักฐานจากคำกล่าวของอุมมุญญะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮา ว่า "เราไม่ถือเป็นเลือดประจำเดือน
สำหรับน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาลที่ออกมาหลังจากที่เราสะอาด
แล้ว" บันทึกโดยอบูดาวูดด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง²
และหะดีษบทนี้
อิมามอัลบุคอรีก็ได้รายงานไว้เช่นกันโดยไม่มีคำว่า
(หลังจากที่เราสะอาดแล้ว) แต่

¹ อัล-มุฆนีย (396/1)

² บันทึกโดย อบูดาวูด: หมาด อัญญาเราะฮ์, บาบ
ว่าด้วยสตรีที่เห็นของเหลวสีขุ่นและสีเหลืองหลังจากสะอาดแล้ว, หะดีษเลขที่ (307)

อิหม่ามอัลบุคอรี¹ได้เขียนหัวข้อหะดีษว่า :
 บทว่าด้วยน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาลนอกเวลาประจำเดือน¹
 ได้มีการอธิบายหะดีษอัลบุคอรีในหนังสือ พัตหุลบารีย์
 ว่า :
 “ประโยคดังกล่าวเป็นการชี้ถึงการประสานระหว่างหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า:
 จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส
 (ซึ่งเป็นสัญญาณของความสะอาดหลังหมดประจำเดือน)”
 และสามารถประสานความเข้าใจระหว่างหะดีษของอุมมุฏฏียะฮ์ที่กล่าวไว้ในบทนี้ ได้ดังนี้ คือ หะดีษดังกล่าว —
 หมายถึงหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์—
 ให้ตีความว่าใช้กับกรณีที่สตรีพบเห็นน้ำคัดหลังสีเหลือง
 (ศุฟเราะฮฺ) และสีขุ่นคล้ำ (กุดเราะฮฺ)
 ในช่วงวันที่มีประจำเดือน
 ส่วนกรณีที่พบเห็นนอกช่วงวันประจำเดือนนั้น
 ให้ยึดตามที่อุมมุฏฏียะฮ์ได้กล่าวไว้ ๖ จบคำอ้างอิง
 และหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ผู้เขียนได้อ้างถึงนั้น
 คือหะดีษที่อิหม่ามอัลบุคอรีได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลัก
 โดยรายงานด้วยสำนวนที่ให้น้ำหนัก (ญาซิมัน บิฮิ)
 ก่อนบทนี้² ซึ่งระบุว่า บรรดาสตรีทั้งหลายเคยส่ง “ดรรอญะฮ์”
 ไปหาท่านหญิงอาอิชะฮ์
 (คือสิ่งที่สตรีใช้สอดไว้เพื่อดูว่ายังหลงเหลือร่องรอยของประ

1 รายงานโดย อัลบุคอรี: หมวด อัลหัยฎ์, باب
 ว่าด้วยของเหลวสีเหลืองและสีขุ่นในวันที่ไม่มีประจำเดือน, (326)

2 พัตหุลบารีย์ (1/426).

3 เศาะฮีห์ อัล-บุคอรี (1/ 71).

จำเดือนหรือไม่) โดยภายในมี “กรรพ” (สำลี) ที่ปรากฏสีเหลืองอยู่ ท่านหญิงอาอิซะฮ์จึงกล่าวว่า: “จงอย่ารีบร้อน (ตัดสินใจว่าหมดประจำเดือน) จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส”¹.

“และคำว่า อัล-กัสสะฮ์ อัล-บัยฎอฮ์ หมายถึง น้ำสีขาวที่มดลูกขับออกมาเมื่อการมีประจำเดือนสิ้นสุดลง”

ประเภทที่ 4 : มีวันเว้นวัน คือ วันหนึ่งจะเห็นเลือดและอีกวันจะเห็นใส เป็นต้น ซึ่งจะมี 2 กรณี ดังนี้:

1. เลือดดังกล่าวมีอยู่กับสตรีตลอดเวลา ไม่ว่าจะในช่วงเวลาใดก็ตาม ก็ถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์ และสตรีที่พบเลือดเช่นนั้นให้ถือสถานภาพและบทบัญญัติของผู้มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์.

2. เลือดนั้นมีได้ออกอย่างต่อเนื่องกับสตรี แต่จะออกในบางช่วงเวลา และนางมีช่วงเวลาความสะอาดที่แท้จริง ดังนั้น บรรดานักวิชาการ เราะฮิมะฮุมลลอฮ์ ได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในประเด็น “ช่วงความสะอาดนี้” ว่า จะถือว่าเป็น “ความสะอาด (ญะฮ์ร)” หรือจะให้ข้อกำหนดของประจำเดือนครอบคลุมช่วงเวลานั้น ด้วย?

ทัศนะของมัสฮับอัชชาฟีอีย์ที่ถูกต้องที่สุดจากสองทัศนะ ให้ใช้กฎข้อบังคับเดียวกับประจำเดือน

¹ บันทีกโดย อัลบุคอรี (มุอัลลัک): หมายตอัลหัยฎ, บาบการมาและการหมดไปของประจำเดือน, ก่อนเหดิษที่ (320)

ดังนั้นจึงถือว่าเป็นประจำเดือน¹

และเป็นทัศนคติที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมียะฮ์

และเจ้าของหนังสือ อัลฟาอิก²และมัสฮัมบุ หะนีพะฮ์³

และเป็นเพราะว่า ของเหลวสีขาวใสไม่ปรากฏในช่วงนั้น

และหากถือว่านั้นเป็นช่วงที่สะอาดแล้ว

จะทำให้ช่วงก่อนหน้านี้เป็นประจำเดือน

และช่วงหลังจากนั้นก็เป็นประจำเดือนด้วย

ซึ่งไม่มีผู้ใดกล่าวเช่นนั้น อีกทั้งหากถือเป็นการสะอาด

จะทำให้การนับจำนวนวันอีตตะฮ์ตามกुरอานสิ้นสุดภายในห้า

วันเท่านั้น ซึ่งไม่สอดคล้อง.

และเพราะว่าหากถือว่านั้นเป็นช่วงที่สะอาด

จะทำให้เกิดความยากลำบากและความเหน็ดเหนื่อย เช่น

การอาบน้ำชำระร่างกายและสิ่งอื่น ๆ ทุกสองวัน

ซึ่งความยากลำบากเช่นนี้ถูกป้องกันไว้ในหลักการของศาสนา

า ฮัมดิลิลลาฮ์

ทัศนคติที่เป็นที่แพร่หลายในมัซฮับหะนาบิละฮ์ คือ

เลือดถือเป็นประจำเดือน และช่วงที่ไม่มีเลือด (ความสะอาด)

ถือเป็นความบริสุทธิ์

เว้นแต่กรณีที่เมื่อนำระยะเวลาของเลือดและช่วงสะอาดมารว

มกันแล้วเกินระยะเวลาสูงสุดของประจำเดือน ในกรณีนั้น

เลือดที่เกินออกมาจะถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎอฮ์(เลือดเสีย)⁴

¹ อัล-อุมม์ (1/ 83-84).

² ถูกอ้างอิงจากพวกนางในหนังสืออัล-อินศอฟ

³ อัล-อัศส์ (19/2-20)

⁴ อัล-มุฆนีย์ (226/1).

และในหนังสือ อัล-มุขนิย¹ได้กล่าวว่า :
 “มีแนวโน้มที่จะถือว่า การหยุดไหลของเลือด
 หากมีระยะเวลาน้อยกว่าหนึ่งวัน ไม่ถือว่าเป็นความบริสุทธิ์
 ทั้งนี้โดยอาศัยรายงานทัศนะที่เราได้กล่าวมาแล้วในประเด็นนี้
 ฟาซ ว่าไม่ให้คำนึงถึงช่วงเวลาที่น้อยกว่าหนึ่งวัน
 ซึ่งทัศนะนี้เป็นทัศนะที่ถูกต้อง —อินชาอัลลอฮ์—
 เนื่องจากเลือดอาจไหลในบางครั้งและหยุดในบางครั้ง
 และการกำหนดให้สตรีต้องอาบน่ายกหัดซ์ทุกครั้งที่นางสะด
 าดเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ ช้าแล้วช้าเล่า่นั้น
 เป็นความลำบากยากเข็ญ ซึ่งศาสนาได้ขจัดออกไป
 เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

{...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...}

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าใน
 เรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78) เขากล่าวว่า:
 ด้วยเหตุนี้

เลือดที่หยุดไหลก่อนครบวันหนึ่งจะไม่ถือว่าอยู่ในช่วงสะอาด
 เว้นแต่จะเห็นหลักฐานที่ชัด เช่น

เลือดหยุดไหลในช่วงสุดท้ายของประจำเดือน
 หรือเห็นน้ำสีขาว¹ สิ้นสุดคำอ้างอิง

ดังนั้นทัศนะของเจ้าของหนังสือ อัล-มุขนิย¹
 จึงเป็นทัศนะที่เป็นกลางระหว่าง 2 ทัศนะที่ได้กล่าวมาข้างต้น
 อัลลอฮ์อะลัม

¹ อัล-มุขนิ (257/1).

ประเภทที่ 5 : เลือดแห้ง โดยที่นางจะเห็นแต่ความชื้น
ซึ่งถ้าเป็นช่วงมีประจำเดือน หรือ
ช่วงที่เชื่อมกับการมาประจำเดือนก่อนที่เธอจะสะอาด
แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นประจำเดือน
และถ้าออกมาหลังมีประจำเดือน (สะอาด)
แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ประจำเดือน
เพราะจุดประสงค์ของเรื่องนี้คือเพื่อให้มีความเกี่ยวเนื่องกับสิ่ง
ที่ออกมาที่เป็นสีเหลืองและสีน้ำตาล และนี่คือหุยมของมัน

บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน

บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือนมีมากกว่า 20 ประเด็น
แต่เราจะกล่าวบางส่วนที่เห็นว่าจำเป็นต้องรู้และสำคัญที่สุด
ดังนี้

1.การละหมาด หญิงที่มีประจำเดือน
ห้ามละหมาดทั้งฟรัฎ์และนัฟล์ การละหมาดของเธอในช่วงนี้
ไม่ถูกต้อง และการละหมาดก็ไม่ถือเป็นหน้าที่ของเธอ
เว้นแต่เธอจะสามารถเข้าถึงเวลาใดเวลาหนึ่งของการละหมา
ดได้ ครบหนึ่งร็อกอะฮ์เต็ม ในกรณีนั้น
การละหมาดจึงเป็นหน้าที่ของเธอ
ไม่ว่าที่เธอจะเริ่มได้ครบร็อกอะฮ์นั้นตั้งแต่ต้นเวลาละหมาดหรือ
ตอนท้ายเวลาละหมาดก็ตาม

ตัวอย่างของการมีประจำเดือนในช่วงแรกเริ่ม :
หญิงที่เริ่มการมีประจำเดือนหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน
ซึ่งเหลือเวลาละหมาดมัฆริบอีกแค่นิดเดียวเพียง 1
ร็อกอะฮ์เท่านั้น
ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดมัฆริบชดเมื่อนางสะอาด

ตัวอย่างในตอนท้ายของการมีประจำเดือน:
หญิงที่สิ้นสุดการมีประจำเดือนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
ในเวลาประมาณหนึ่งหรืออะฮ์เท่านั้น
ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดซุบฮ์ชุดหลังจากชำระตัว
วให้บริสุทธิ์

เพราะนางทันกับส่วนหนึ่งของเวลาละหมาदनั้นหนึ่งหรืออะฮ์
แต่หากนางได้สิ้นสุดการมีประจำเดือนโดยทันกับส่วนหนึ่ง
ของเวลาที่ไม่ถึงหรืออะฮ์ที่สมบูรณ์ เช่น
หากนางมีประจำเดือนในตัวอย่างที่หนึ่งหลังจากดวงอาทิตย์ตก
กตินเพียงชั่วขณะ หรือชำระตัวให้บริสุทธิ์ในตัวอย่างที่ 2
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเพียงชั่วขณะ ในกรณีดังกล่าวนี้
การละหมาดไม่เป็นวาญิบสำหรับนาง เพราะท่านนบี
คือลลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رُكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

"ผู้ใดทันละหมาดหนึ่งหรืออะฮ์
แท้จริงเขาได้ทันการละหมาदनั้นแล้ว" บันทึกโดย
อัลบุคอรี¹และมุสลิม¹, ดังนั้นความหมายคือ
ผู้ใดที่ทันไม่ถึงหนึ่งหรืออะฮ์ ถือว่าเขาไม่ทันการละหมาदनั้น
ถ้านางทันกับละหมาดอัศรี 1 หรืออะฮ์
ดังนั้นจำเป็นด้วยไหมที่นางจะต้องละหมาดซุริกับอัศรีภายใน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี: หมายความว่าด้วยเวลาละหมาด, بابเรื่องผู้ที่ทันละหมาดหนึ่งหรืออะฮ์, เลขที่ (580) และมุสลิม: หมายความว่าด้วยมัสยิดและสถานที่ละหมาด, بابเรื่องผู้ใดทันละหมาดหนึ่งหรืออะฮ์ แท้จริงเขาได้ทันการละหมาदनั้นแล้ว, เลขที่ (607) จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

ในเวลาเดียวกันหรือทันกับช่วงสุดท้ายของละหมาดอิซาอ์แล้ว
นางจะต้องละหมาดมัฆริบกับอิซาอ์ด้วยหรือไม่?

ในประเด็นนี้มีความเห็นแตกต่างกันในหมู่นักวิชาการ
แต่ทัศนะที่ถูกต้องคือ

นางไม่จำเป็นต้องละหมาดเว้นแต่เฉพาะละหมาดที่นางได้ทัน
เวลาเท่านั้น ซึ่งได้แก่ ละหมาดอัศรีและละหมาดอิซาอ์เท่านั้น
เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رَحْعَةً مِنَ الْعَصْرِ قَبْلَ أَنْ تَغْرُبَ الشَّمْسُ فَقَدْ أَدْرَكَ الْعَصْرَ»

"ผู้ใดทันละหมาดอัศรีหนึ่งร็อกอะฮ์ ก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน
แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดอัศรีแล้ว" บันทึกโดย อัล-
บุคอรีและมุสลิม¹ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ไม่ได้
กล่าวว่า: แท้จริงเขาได้ทันละหมาดซุริและอัศรีแล้ว

และท่านมิได้กล่าวถึงการจำเป็นต้องละหมาดซุริแก่เขาแ
ตอย่างใด โดยหลักการเดิมถือว่าบุคคลพ้นจากภาระผูกพัน
และทัศนะนี้เป็นมัซฮับของอาบูหะนีเฟฮ์และมาลิก
ซึ่งมีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ
ซัรห์ อัลมุฮัซซบ²

ส่วนการกล่าวชิกรุลลอฮ์ ตักบีร์ ตัสบีห์ ตะห์มิด
กล่าวบิสมิลละฮ์ก่อนรับประทานอาหารและอื่นๆ
การอ่านหนังสือหะดีษ ฟิกฮ์ ดูอาฮ์และการกล่าว

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี: หมวดว่าด้วยเวลาละหมาด, เลขที่ (579) และมุสลิม: บาบว่าด้วยผู้ที่ทันละหมาดฟัจญ์หนึ่งร็อกอะฮ์, เลขที่ (608) หมวดว่าด้วยบรรดามัสญิดและสถานที่ละหมาด, เลขที่ (608) บาบว่าด้วยผู้ที่ทันหนึ่งร็อกอะฮ์ก็ถือว่าทันละหมาดนั้น, จากหะดีษของท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

² อัลมัจมูอ์ ซัรห์ อัลมุฮัซซบ (3/ 70)

อาหมีนหลังดุอาอ์ และการฟังอัลกุรอาน
เหล่านี้ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง
ดังที่มีการรายงานโดยอัล-บุคอรีและมุสลิมและแหล่งอื่นๆว่า
«أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتَكَيُّ فِي جَرِّ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا وَهِيَ
حَائِضٌ فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ».

"แท้จริงท่านนบี คืออลลลอฮ์อลอฮุลยัฮวะสสลัม
นั่งเล่นอยู่ในห้องกับท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราฎียัลลอฮุอันฮา
โดยที่ท่านอ่านอัลกุรอานในขณะที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์มาประ
จำเดือน"¹

และในบันทึกของอิหม่ามอัล-
บุคอรีและมุสลิมเช่นกันได้รายงานว่ อุมมุ อะฎียะฮ์ กล่าวว่า
: ฉันได้ยินท่านนบี คืออลลลอฮ์อลอฮุลยัฮวะสสลัม กล่าวว่า:
«يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الْخُورِ وَالْحَيْضُ -يَعْنِي: إِلَى صَلَاةِ الْعِيدَيْنِ- وَلَيْسَ هُنَّ
الْخَيْرُ، وَدَعْوَةُ الْمُؤْمِنِينَ، وَيَعْتَزُّلُ الْحَيْضُ الْمُصَلَّى».

"บรรดาสตรีสาว บรรดาสตรีที่อยู่ในเรือน
และบรรดาสตรีที่มีประจำเดือน ให้พวกนางออกมา —
หมายถึงไปยังละหมาดอีดทั้งสอง—
และให้พวกนางร่วมรับความดีงาม
และการวิงวอนขอพรของบรรดาผู้ศรัทธา

¹ รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดเลือดประจำเดือน
بابการอ่านของผู้ชายขณะอยู่บนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือน
หมายเลข (297) และมุสลิม ในหมวดเลือดประจำเดือน
بابการเอนตัวของผู้ชายบนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือนและการอ่านอัล
กุรอาน หมายเลข (301) จากอะหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ ร่อฎียัลลอฮุอันฮา

แต่บรรดาสตรีที่มีประจำเดือนให้แยกอยู่ห่างจากสถานที่ละหมาด"¹

ส่วนการอ่านอัลกุรอานด้วยตัวเองนั้น ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ใช้สายตามองดูไปยังอายาตอัลกุรอานแล้วใคร่ครวญความหมาย หรืออ่านในใจได้โดยไม่ต้องออกเสียง อิหม่ามอัน-นะวาอียได้กล่าวในหนังสือ ชัรหุล-มุฮัซซิบ โดยท่านกล่าวว่า : "เป็นที่อนุญาตไม่มีทัศนะที่เห็นต่าง"²

ส่วนกรณีที่มีการอ่านของนางเป็นการเปล่งเสียงออกมาทางลิ้น

บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นสิ่งต้องห้ามและไมอนุญาต ส่วนอิหม่ามอัล-บุคอรี³ อิบน์ ญะรีย อัล-ญาอะบะรีย⁴ และ อิบน์ อัล-มุญซิร⁵ เห็นว่า : เป็นที่อนุญาต

มีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากอิหม่ามมาลิก และจากอิหม่ามอัชชาฟิอียในทัศนะเดิม⁶

¹ รายงานโดยอัล-บุคอรี: ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน
بابการเข้าร่วมของสตรีที่มีประจำเดือนในวันอีดทั้งสองและการวิงวอนของชาวมุสลิม
และพวกนางต้องปลีกตัวออกจากสถานที่ละหมาด" หมายเลข (324). และมุสลิม:
ในหมวดว่าด้วยเรื่องการละหมาดในวันอีดทั้งสอง,
بابการกล่าวถึงการอนุญาตให้สตรีออกไปยังสถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสองและร่วมฟัง
คุฏบะฮ์ โดยแยกจากบรรดาบุรุษ" หมายเลข (890).

² อัล-มาญมู (2/357)

³ ดู เศาะฮีหฺ อัล-บุคอรี: หมวดเลือดประจำเดือน,
بابว่าด้วยสตรีผู้มีประจำเดือนปฏิบัติพิธีกรรมทั้งหมด
ยกเว้นการเจรจาฟรอมบัยตุลลอฮ์, และฟัตหุลบารีย (1/407-408)

⁴ (ดู ฟัตหุลบารีย 1/408)

⁵ หนังสืออัลอะศ็อด (2/ 223).

⁶ อัล-มาญมู (2/ 356)

โดยได้มีการบันทึกหัตถ์นี้จากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ
ฟัตหุลบารีย์¹

และอิมามอัลบุคอรีได้บันทึกไว้ในลักษณะมุวัลลัฏจากที่
านอิบรอฮีม อันนะเคาะอียี ว่า :
ไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามในการอ่านอายะฮ์อัลกุรอาน²

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุย์มียะฮ์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือฟัตวาของท่าน ที่รวบรวมโดย อิบน์
กอซิม ว่า:
"การห้ามอ่านอัลกุรอานออกเสียงสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน
นั้น ไม่ปรากฏหลักฐานจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ
ส่วนหะดีษที่กล่าวว่า

«لَا تَقْرَأُ الْحَائِضُ وَلَا الْجُنْبُ شَيْئًا مِنَ الْقُرْآنِ»

"ไม่อนุญาตให้อ่านอัลกุรอาน

สำหรับผู้หญิงที่มีประจำเดือนและผู้มีญะนาบะฮ์"³

เป็นหะดีษเกาะอียีฟโดยมติเห็นพ้องของบรรดาผู้รู้ด้านหะดีษ⁴

และในสมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
สตรีทั้งหลายย่อมมีประจำเดือนกันอยู่แล้ว
หากการอ่าน(อัลกุรอาน)นั้นเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับพวกนาง

¹ (ฟัตหุลบารีย์ 1/408)

² อัลบุคอรีได้บันทึกไว้ในลักษณะมุวัลลัฏ : หมวดเลือดประจำเดือน
บาบสตรีที่มาประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์,
ก่อนหะดีษหมายเลข (305)

³ รายงานโดย อัตติรมิซียฺ: หมวดว่าด้วยเรื่องความสะอาด,
บาบที่ว่าด้วยผู้มีญะนาบะฮ์และผู้หญิงที่มีประจำเดือนไม่อ่านอัลกุรอาน, (131)

⁴ ดู: อัลอิสลั โดย อัตติรมิซียฺ (หน้า 69), อัสนัน อัลกุบรอ โดย อัลบัยฮะกีบ (1/309),
อัลอะหฺกาม อัชชะรอียะฮ์ โดย อิบน์ อับดุลฮัก (1/504), นัศบุรรอยะฮ์ โดย อัชชะยยะอียี
(1/195).

ดังเช่นการละหมาด แน่ใจว่านี่จะเป็นเรื่องที่ท่านนับ
คือลัทธิล่อลวงอะลัษชะลัม
ได้ชี้แจงไว้อย่างชัดเจนแก่ประชาชาติของท่าน
และบรรดามารดาแห่งบรรดาผู้ศรัทธาก็ออมได้เรียนรู้
และเป็นสิ่งที่พวกนางถ่ายทอดแก่ผู้คนทั่วไป ดังนั้น
เมื่อไม่มีผู้ใดถ่ายทอดมาจากท่านนับ
คือลัทธิล่อลวงอะลัษชะลัม ถึงการห้ามในเรื่องนี้
จึงไม่อาจถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามได้
ทั้งที่เป็นที่ทราบกันว่าท่านมิได้ห้ามไว้ และเมื่อท่านมิได้ห้าม
ทั้งที่มีกรณีการมีประจำเดือนเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในสมัย
ของท่าน ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าสิ่งนั้นมิใช่สิ่งต้องห้าม¹

และสิ่งที่สมควรกล่าว
หลังจากที่เราได้ทราบถึงข้อขัดแย้งของบรรดานักวิชาการแล้ว คือ:
ความเหมาะสมที่สุดสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนคือไม่ควรอ่าน
อัลกุรอานด้วยการออกเสียงด้วยลิ้น
เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็น เช่น
เป็นครูผู้สอนและต้องสอนให้ผู้เรียนอ่านตาม
หรือในสถานการณ์สอบที่ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านเพื่อตรวจสอบ
การสอบของตน หรือในกรณีที่คล้ายคลึงกัน

2. การถือศีลอด

ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน
ไม่ว่าจะเป็นการถือศีลอดฟัรฎู หรือ สุนัต และไม่เสาะห
(ใช้ไม่ได้)

¹ มะญ์มูอฺ อัล-ฟะตาวา (26/ 191)

แต่จำเป็นต้องขุดสำหรับนางในการถือศีลอดที่เป็นฟรฎ
ด้วยหลักฐานอัล-หะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮูอันฮา:

"كَانَ يُصِيئُنَا ذَلِكَ -تَعْنِي: الْحَيْضَ- فَتُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا تُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّلَاةِ".

ความว่า : "สิ่งนั้นเคยเกิดขึ้นกับพวกเรา —
หมายถึงการมีประจำเดือน—

แล้วพวกเราถูกสั่งให้ขุดใช้การถือศีลอด

แต่ไม่ถูกสั่งให้ขุดใช้การละหมาด" (บันทึกโดย อัล-บุคอรี
และมุสลิม)¹

และหากนางมีประจำเดือนในขณะที่นางกำลังถือศีลอด
การถือศีลอดของนางถือว่าเสีย
ถึงแม้ว่าการมาของประจำเดือนนั้นเกิดขึ้นก่อนตะวันตกดิน
เพียงเล็กน้อยก็ตาม
และจำเป็นสำหรับนางจะต้องถือขุดการถือศีลอดของวันนั้น
หากว่าการถือศีลอดนั้นเป็นฟรฎ
แต่หากนางรู้สึกเหมือนมีประจำเดือนก่อนตะวันตกดินแต่เลือ
ดยังไม่ออกมาแต่ออกมาหลังจากนั้น
ดังนั้นในทัศนะที่ถูกต้องที่สุด
คือการถือศีลอดของนางถือว่าใช้ได้
ทั้งนี้เพราะเลือดที่ยังไม่ออกมานั้น ไม่มีหุกุมใดๆสำหรับมัน

¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,
بابสตรีมีประจำเดือนไม่ต้องขุดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (321). และมุสลิม:
หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,
بابจำเป็นสำหรับสตรีมีประจำเดือนต้องขุดใช้การถือศีลอด
แต่ไม่ต้องขุดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (335). และสำนวนนี้เป็นของมุสลิม

เพราะท่านนบี คือลัลลอฮุลลัยฮะสลัม
เมื่อครั้งมีคนถามท่านถึงหญิงที่ฝันถึงที่ผู้ชายฝันว่า :
นางต้องอาบน้ำยกระด้างหรือไม่?

قال: «نَعَمْ إِذَا هِيَ رَأَتْ الْمَاءَ»

ท่านนบี คือลัลลอฮุลลัยฮะสลัม ตอบว่า : "ใช่
นางต้องอาบน้ำยกระด้าง หากนางเห็นน้ำออกมา"¹ ดังนั้น
บทบัญญัติจึงผูกโยงอยู่กับการเห็นน้ำอสุจิ

มิใช่เพียงการเคลื่อนย้ายของมัน ฉะนั้นใดก็ฉะนั้น
ประจำเดือนก็จะมีผลทางบทบัญญัติก็ต่อเมื่อเห็นเลือดไหล
ออกมาภายนอกเท่านั้น มิใช่เพียงการเคลื่อนย้ายอยู่ภายใน

และเมื่อเวลารุ่งอรุณ(فجر)ได้เข้ามาขณะที่นางมีประจำ
เดือน การถือศีลอดของนางในวันนั้นถือว่าใช่ไม่ได้
แม้ว่าประจำเดือนจะหยุดหลังเวลา فجر เข้ามาเพียงเล็กน้อยก็
ตาม

และถ้าประจำเดือนได้หยุดก่อนเวลา فجر เพียงเล็กน้อยแล้ว
นางก็ได้ทำการถือศีลอด ถือว่าการถือศีลอดนั้นใช่ได้
แม้ว่านางจะยังไม่อาบน้ำยกระด้างนอกจากหลังเวลารุ่งอรุณ
เข้ามาก็ตาม เหมือนผู้ที่มีญุนบ
(การที่ตัวไม่ชำระร่างกายยกระด้างเพราะหลับนอนกับคู่ครอง
หรือ ฝันเปียก)
ถ้าเขาตั้งใจถือศีลอดขณะที่เขามีญุนบและยังไม่อาบน้ำนอก
จากหลังเวลา فجر เข้ามาแล้ว

¹ รายงานโดยอัลบุคอรียะ: ใน หมวดความรู้ บาบความละเอียดในการแสวงหาความรู้ หมายเลข
(130) และโดยมุสลิม: ในหมวดเลือดประจำเดือน
بابบัญญัติให้สตรีต้องอาบน้ำยกระด้างใหญ่... หมายเลข (313).

ถือว่าการถือศีลอดของเขาในวันนั้นใช้ได้

ด้วยหลักฐานหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา
ซึ่งได้กล่าวว่า :

"كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصْبِحُ جُنُبًا مِنْ جَمَاعٍ غَيْرِ احْتِلَامٍ ثُمَّ يَصُومُ فِي رَمَضَانَ".

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
เคยเข้าสู่ยามเช้าในสภาพญนุบบอันเนื่องมาจากการร่วมประ
เวณี มิใช่จากการฝันเปียก
แล้วท่านก็ยังคงถือศีลอดในเดือนรอมฎอน บันทีกโดย อัล-
บุคอรีและมุสลิม¹.

3. การเดินรอบกะอ์บะฮ์ (การเฆาะวาฟ) :
เป็นที่ต้องห้ามสำหรับนางซึ่งการการเดินรอบกะอ์บะฮ์
(การเฆาะวาฟ) ทั้งที่เป็นฟรัฏและสุนัต
และการเฆาะวาฟของนางนั้นก็ใช้ไม่ได้ ส่วนการปฏิบัติอื่นๆ
เช่น การเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัสสะฮัย)
การรูกุฟที่อะรอฟะฮ์ การค้างคืนที่มุขตะลียะฮ์
การขว้างเสาหินและอื่นๆ
ในการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง
ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา
ขณะที่นางมีประจำเดือนว่า :

«افْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ إِلَّا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهَرِي».

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี: หมวดการถือศีลอด บท การอาบน้ำของผู้ถือศีลอด, เลขที่ (1931). และมุสลิม: หมวดการถือศีลอด ,
บทความความถูกต้องของการถือศีลอดของผู้ที่แสงอรุณขึ้นในขณะที่เขามีญะนาบะฮฺ, เลขที่ (1109).

"จงทำทุกอย่างที่ผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ทำกัน
ยกเว้นเธอจะต้องไม่ทำการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์
จนกว่าเธอจะสะอาดจากประจำเดือน"¹

และในเรื่องนี้

หากนางทำการฉะวาฟในขณะที่นางสะอาดและหลังจากฉะ
วาฟมีเลือดประจำเดือนออกอย่างกระหน่ำ

หรือขณะที่นางเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์
(อัซซะฮ์ย) ก็ถือว่าไม่เป็นผลเสียใดๆ สำหรับนาง

4. ไม่จำเป็นต้องฉะวาฟอ้ลา (วิดอา) สำหรับสตรีนั้น
หากนางได้ทำพิธีฮัจญ์และอุมเราะฮ์ครบถ้วนแล้ว
จากนั้นมีประจำเดือนก่อนออกเดินทางกลับไปยังบ้านเมือง
ของตน

และเลือดยังคงมีอยู่จนกระทั่งถึงเวลาที่นางต้องออกเดินทาง
กลับ

เช่นนั้น

นางสามารถออกเดินทางได้โดยไม่ต้องทำตอวาฟอ้ลา

ด้วยหลักฐานหะดีษอิบนุอับบาส ะเราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า
ซึ่งท่านได้กล่าวว่า :

"أَمَرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالنَّبِيِّ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِيفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ."

"มีคำสั่งให้บรรดาผู้แสวงบุญจบพิธีของตนด้วยการฉะวาฟที่

¹ บันทึกโดย บุคอรีย ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,
بابผู้หญิงมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟบัยตุลลอฮ์,
หมายเลข (305). และมุสลิม ในหมวดว่าด้วยเรื่องการทำฮัจญ์,
بابการอธิบารูปแบบต่างๆ ของการครองอิหฺรอม, หมายเลข (1211).

บัยติลลาฮฺ ยกเว้นสตรีที่มีประจำเดือนซึ่งได้รับการยกเว้น"
(บันทึกโดย อัล-บุคอรี¹ และมุสลิม¹)

และไม่ส่งเสริมให้หญิงที่มีประจำเดือนทำการอ้อลา
(วิดอาอ์) ด้วยการไปขอพร (ดออาอ์) ที่ประตู่มัสยิดอัลหะรอม
เพราะไม่มีหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิอะสลัม
ให้กระทำเช่นนั้น

และการอ้อบาตะฮ์นั้นจำเป็นต้องมีหลักฐานที่ชัดเจน

แต่สิ่งที่รายงานมาจากท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัมบ่งชี้ไปในทางตรงกันข้าม

ทั้งนี้ในเหตุการณ์ของท่านหญิงศอฟียะฮฺ รอฎียัลลอฮุอันฮา
เมื่อ

นางมีประจำเดือนภายหลังจากได้ทำญอวาฟอิฟาญอฮฺแล้ว

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม ได้กล่าวแก่นางว่า:

«فَلْتَفِرْ اِنَّ»

«ถ้าเช่นนั้น ก็จงออกไปเถิด» (บันทึกโดยอัล-บุคอรี²
และมุสลิม)²

ซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะสลัม
ไม่ได้ใช้ให้นางไปยังประตู่มัสยิด

และหากการกระทำในลักษณะนั้นเป็นที่ยอนุญาต

ท่านนบีต้องสร้างความกระจางอย่างแน่นอน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี: หมวดอัล-ฮัจญ์, بابการญะวาฟอ้อลา, (1755). และมุสลิม: หมวดอัล-ฮัจญ์, بابข้อบังคับญะวาฟอ้อลาและการพอนปรนสำหรับสตรีมีประจำเดือน, (1328).

² รายงานโดย อัลบุคอรี: หมวด อัล-ฮัจญ์, بابเมื่อสตรีมีประจำเดือนหลังจากนางได้ญะวาฟอิฟาญะฮฺ, (1757). และมุสลิม: หมวดอัล-ฮัจญ์, بابความจำเป็นของการญะวาฟอ้อลา, (1211).

ส่วนการฉ้อฉลหรือหลอกลวงและอุมเราะฮ์
จะไม่ใช่ที่ขมเกลียดสำหรับนาง
แต่ให้นางฉ้อฉลหลังจากที่นางสะอาดแล้ว

5. การนั่งในมัสยิด :

ไม่เป็นที่อนุญาตให้นางเข้าไปนั่งในมัสยิด
และสถานที่สำหรับการละหมาดอีด

ตามหะดีษของท่านอุมมุอฏีญียะฮฺ รอฎียัลลอฮูอันฮา
ซึ่งนางได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม กล่าวไว้ว่า :
«يَحْرُجُ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الْخُورِ وَالْحَيْضُ».

"ให้บรรดาหญิงสาว ที่เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน
และหญิงที่กำลังมีประจำเดือนออกไป และในหะดีษนี้:
«يَعْتَزِلُ الْحَيْضُ الْمُصَلَّى».

"ผู้หญิงที่มีประจำเดือนให้ปลีกตัวออกจากที่ละหมาด"
(บันทึกโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)¹

6. การมีเพศสัมพันธ์ :

โดยเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสามีที่จะร่วมประเวณีกับนาง
และเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับนางที่จะยินยอมให้เขากระทำเช่นนั้น
นั้น เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا
تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهُرْنَ...﴾

¹ รายงานโดยอัล-บุคอรี: หมวดการมีประจำเดือน, باب
การที่ผู้หญิงมีประจำเดือนเข้าร่วมในวันอีดทั้งสองและการรวิวอนของบรรดามุสลิม
และพวกนางจะปลีกตัวออกจากที่ละหมาด, เลขที่ (324). และมุสลิม:
หมวดการละหมาดอีดทั้งสอง, بابการกล่าวถึงการอนุญาตให้บรรดาผู้หญิงออกไปสู่สถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสอง
และร่วมฟังคุฏบะฮ์ โดยแยกออกจากบรรดาผู้ชาย, เลขที่ (890).

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน
จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นเรื่องให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า
จงห่างไกลหญิง ในขณะที่ประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง
จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบาคอเราะฮ์ : 222]
ความหมายของ อัลมะหีฎ คือ ช่วงมีประจำเดือน
และส่วนที่ห้าม คือ อวัยวะเพศ และตามคำกล่าวของท่านนบี
คือลัทธิล่อฮุลยัฮวะลัลล์มว่า :

«اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ».

"พวกเจ้าจงทำทุกอย่างยกเว้นการนิกาห" หมายถึง:
การมีเพศสัมพันธ์ บันทีกโดยมุสลิม (หมายเลข 49)¹
และบรรดานักวิชาการมุสลิมได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า :
ไม่เป็นที่อนุญาตให้มิเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือน
ดังนั้น

ไม่อนุญาตให้บุคคลใดที่ศรัทธาในพระเจ้าเอกองค์อัลลอฮ์แล
วันอาคิเราะฮ์ กระทำในสิ่งที่น่าตำหนินี้
ซึ่งมีหลักฐานห้ามระบุไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ซุนนะฮ์ของท่านนบี
คือลัทธิล่อฮุลยัฮวะลัลล์ม

และมติของบรรดาผู้รู้ในอิสลามทั้งหลาย หากมีผู้ใดละเมิด
ดังนั้นเขาจึงเป็นหนึ่งในผู้ที่ขัดชินในคำสั่งของพระเจ้าและเร
ะสูลของพระองค์

และเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามเส้นทางอื่นจากแนวทางของผู้ศรัทธา
เขา(อิหม่ามอัน-นาวาวียฺ)กล่าวในหนังสือ อัล-มัจญมูอ์ ชัรห
อัล-มุฮัซซบ (หน้า 374 เล่ม 2)ว่า: ท่านอัชชาฟีอียฺ

1

บันทีกโดยมุสลิม:
بابการอนุญาตให้สตรีมีประจำเดือนสระศีรษะของสามี, หมายเลข (302)

หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,

เราะฮิมะฮุลลอฮฺ กล่าวว่า : "ผู้ใดทำเช่นนั้น
แน่นอนเขาได้ทำบาปใหญ่แล้ว"

และบรรดาสหายนของเราและผู้อื่นกล่าวว่า:

"ผู้ใดถือว่าการร่วมประเวณีกับสตรีที่มีประจำเดือนเป็นสิ่งท่อนุญาตได้ เขาย่อมถูกตัดสินว่ากลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา"
จบคำของอัน-นะวารีย์

และแท้จริงได้ถูกอนุญาตให้แก่เขาแล้ว -
และมวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์-
สิ่งที่เขาสามารถใช้ระงับความต้องการของเขาได้
โดยไม่ใช้การร่วมประเวณี เช่น การจูบ การกอด
และการสัมผัสร่างกายในส่วนที่ต่ำกว่าช่องคลอดลงมา
แต่สิ่งที่ประเสริฐกว่า คือ
ไม่ควรสัมผัสในส่วนระหว่างสะดือถึงหัวเข่า เว้นแต่ผ่านสิ่งกัน
ด้วยหลักฐานจากหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฮิยัลลอฮูอันฮา :

"كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْمُرُنِي فَأَنْزِرُ فَيُبَاشِرُنِي وَأَنَا حَائِضٌ".

ท่านนบี คือลัลลอฮูอะลัยฮิซซาลาม เคยสั่งให้ฉันนุ่งผ้า
แล้วท่านก็ใกล้ชิดกับฉัน ในขณะที่ฉันมีประจำเดือน
(บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)¹

7.การหย่า :

ไม่เป็นที่อนุญาตให้สามีหย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือน
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...﴾

¹ รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด เลือดประจำเดือน, باب การสัมผัสสตรีมีประจำเดือน, (301) และมุสลิม: หมวด อัล-หัยฎ์, باب การสัมผัสสตรีมีประจำเดือนเหนือผ้าถุง, (293)

((ไอน์บีเอ๋ยเมื่อพวกเจ้าหย่าภริยาก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด(อิดตะฮ์)ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ ฏอ-ฏะฮ์ : 1) คือ: ในสภาพที่เธอจะเริ่มต้นนับอิดตะฮ์ที่แน่นอนเมื่อตอนที่ถูกหย่า

และสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ยกเว้นเมื่อเขาหย่าเธอขณะที่ตั้งครรภ์ หรือขณะที่พ้นประจำเดือนโดยไม่มีการร่วมประเวณี เพราะว่าเมื่อเธอถูกหย่าขณะมีประจำเดือน เธอจะไม่เริ่มต้นนับอิดตะฮ์ เนื่องจากประจำเดือนที่เธอถูกหย่านั้นจะไม่ถูกนับรวมในอิดตะฮ์

และเมื่อเธอถูกหย่าขณะอยู่ในสภาพพ้นประจำเดือนหลังจากมีเพศสัมพันธ์

อิดตะฮ์ที่เธอจะเริ่มนับนั้นย่อมไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด เนื่องจากไม่รู้ว่เธอตั้งครรภ์จากการร่วมประเวณีนั้นหรือไม่ ดังนั้น หากเธอตั้งครรภ์ นับอิดตะฮ์ด้วยการตั้งครรภ์ และหากไม่ตั้งครรภ์ นับอิดตะฮ์ด้วยประจำเดือน ดังนั้น เมื่อเกิดความไม่ชัดเจนในเรื่องการกำหนด (อิดตะฮ์) จึงเป็นที่ต้องห้ามในการหย่า จนกว่าจะมีความชัดเจน ดังนั้น

การหย่าสตรีที่มีประจำเดือนจึงเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอายะฮ์ข้างต้น

และด้วยหลักฐานจากหะดีษเศาะฮิห์ทั้งในอัลบุคอรียฺ มุสลิม และอื่นๆ จากหะดีษของอิบนุ อุมร์ ว่าเขาได้หย่าภรรยาของตนในขณะที่นางมีประจำเดือน

ต่อมาท่านอุมร์ได้รายงานเรื่องนั้นแก่ท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิซซะลัม

ทำให้รอซูลลลอฮฺ

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิซซะลัมโกรธต่อเขาและพูดว่า :

«مَرْءٌ فَلْيَرِاجِعْهَا ثُمَّ لِيَمْسِكْهَا حَتَّى تَطْهَرَ، ثُمَّ تَحِيضَ، ثُمَّ تَطْهَرَ، ثُمَّ إِنْ شَاءَ أَمْسَكَ
بَعْدُ، وَإِنْ شَاءَ طَلَّقَ قَبْلَ أَنْ يَمَسَّ، فَبِئْسَ الْعِدَّةُ الَّتِي أَمَرَ اللَّهُ أَنْ تُطْلَقَ لَهَا النِّسَاءُ».

«บอกให้เขาให้คืนดีกับนาง

และอยู่กับนางไว้จนกว่านางจะสะอาด จากนั้นมีประจำเดือน

(ครั้งใหม่)

และสะอาด

ถ้าเขาประสงค์ก็ถือว่า

(ครองนางไว้ต่อ)

และถ้าเขาประสงค์จะหย่าก่อนที่จะแตะต้องตัวนาง ก็งหย่า

นั่นคือระยะเวลารอคอย

(อิดตะฮ์)

ที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาไว้สำหรับผู้หญิงที่จะทำการหย่าร้าง»¹

ดังนั้น

หากชายได้หย่าภรรยาของตนในขณะที่เธอมีประจำเดือน

เขาย่อมเป็นผู้ทำบาป

และเขาจำเป็นต้องกลับใจต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง

และต้องนำภรรยาคืนคืนสู่พันธะสมรสของเขา

เพื่อที่จะหย่าเธออีกครั้งหนึ่งด้วยการหย่าที่เป็นไปตามบทบัญญัติศาสนา

ญัตติศาสนา

สอดคล้องกับคำสั่งของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์

โดยเขาปล่อยเธอไว้หลังจากนำเธอกลับ (เข้าสู่พันธะสมรส)

จนกว่าเธอจะพ้นประจำเดือนที่เขาได้หย่าเธอในช่วงนั้น

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี: หมวดว่าด้วยการหย่า (5251) และมุสลิม: หมวดว่าด้วยการหย่า, หัวข้อ การห้ามหย่าหญิงมีประจำเดือนโดยนางไม่ยินยอม และหากฝ่าฝืนการหย่าก็มีผล และถูกสั่งให้ให้คืนดีกับนาง (1471) จากหะดีษของอิบน์ อุมร์ เราะฎียัลลอฮูอันฮุม่า

จากนั้นเธอมีประจำเดือนอีกครั้งหนึ่ง
แล้วเมื่อเธอพ้นประจำเดือน หากเขาประสงค์จะคงไว้ก็ทำได้
และหากประสงค์จะหย่าก็ให้หย่า
ก่อนที่จะเขาจะร่วมประเวณีกับเธอ

ประเด็นที่ได้รับการยกเว้นจากการห้ามการหย่าร้างในระหว่างที่พวกนางมีประจำเดือน มี 3 ข้อ :

1. การหย่าที่เกิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์
หรือแต่ต้องตัวนาง การหย่านั้นใช้ได้
ในขณะที่นางมีประจำเดือน เนื่องจากไม่มีระยะเวลารอคอย
(อิดดะฮ์) สำหรับนางในขณะนั้น ดังนั้น
การหย่าร้างนางจึงไม่เป็นที่ขัดต่อหลักการ
เพราะอัลลอฮ์ตะอาลาทรงตรัสว่า :

{...فَطْلُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...}

((...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดดะฮ์)
ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะลัค : 1)

2. ถ้านางมีประจำเดือนขณะที่มีครรภ์อยู่
ซึ่งก็ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้

3. หากการหย่าเป็นแบบมีสิ่งตอบแทน
ถือว่าเป็นการหย่าที่อนุญาตแม้วางจะมีประจำเดือนก็ตาม
เช่น
หากทั้งสองมีปัญหาทะเลาะกันหรืออยู่กันอย่างไม่มีความรักต่อกัน
ดังนั้นหากสามีจะหย่านางด้วยการชดใช้ค่าเสียหายเพื่อหย่า
กับนางดังนั้นแม้นางกำลังมีประจำเดือนก็เป็นที่ยอนุญาตให้หย่า
ได้ ด้วยหลักฐานหะดีษจากหะดีษของอิบนุอับบาส

รอฎียัลลอฮฺอันฮุมมา เล่าว่า ภรรยาของซาบิต บิน กอยส์ บิน
ซัมมาส ได้มาหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
แล้วกล่าวว่า“โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮ์
แท้จริงฉันมิได้ตำหนิเขาในเรื่องมารยาทหรือในเรื่องศาสนาแ
ตอย่างใด แต่นั่นเกลียดการปฏิเสธ (ความกตัญญูต่อสามี)
ในอิสลาม”ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงกล่าวว่า :
«أَتُرَدِّينَ عَلَيْهِ حَدِيثَهُ؟»

เจ้าจะคืนสวนของเขาแก่เขาหรือไม่? เธอกล่าวว่า: ใช่แล้ว
แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า:
«اقْبِلِ الْحَدِيثَ وَطَلِّفِيهَا تَطْلِيفًا»

"จงรับสวน (นั้น) และจงหย่าเธอหนึ่งครั้ง" รายงานโดย
อัลบุคอรี¹ (52):

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ไม่ได้ถามว่า
นางมีประจำเดือนหรือไม่?

และเนื่องจากการหย่าร้างในรูปแบบนี้นั้นเป็นความต้องการขอ
ของผู้หญิงเพื่อไถ่ตัวด้วยตัวเธอเอง
จึงอนุญาตให้มีการหย่าในลักษณะนี้ได้เมื่อมีเหตุจำเป็น
ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม

ในหนังสือ อัลมุขนิย : กล่าวเหตุผลว่า
เป็นที่ยอนุญาตในการซื้อหย่าในช่วงที่มีประจำเดือน หน้าที่ :
52 เล่มที่ 7
"เพราะการห้ามไม่ให้มีการหย่ากันในช่วงที่มีประจำเดือนนั้น

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี (5273) หมวดย่อยด้วยการหย่าร้าง
บาบการหย่าแบบคุลฮ์และวิธีการ (5273) จากหะดีษของอิบนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮฺอันฮุมมา

เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่เกิดขึ้นจากระยะเวลาการรอคอยที่นาน (อิดดะฮ์)

และการซื้อหย่ามีไว้เพื่อขจัดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับนางจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีและการใช้ชีวิตกับคนที่นางไม่ชอบและเกลียด

ซึ่งมันเป็นผลกระทบที่หนักกว่าเมื่อเทียบกับระยะเวลาการรอคอยที่นาน (อิดดะฮ์) ดังนั้น

จึงอนุญาตขจัดผลกระทบที่หนักกว่าด้วยสิ่งที่เบากว่าด้วยเหตุนี้ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงไม่ถามหญิงที่ซื้อหย่านั้นเกี่ยวกับสภาพของเธอ(มีประจำเดือนหรือไม่)" สิ้นสุดคำพูด

ส่วนการแต่งงานกับผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือนนั้นเป็นที่อนุญาต เพราะตามหลักแล้วนั้นเป็นที่อนุญาต

และไม่มีหลักฐานห้ามในเรื่องดังกล่าว

ส่วนการที่จะให้สามีอยู่กับภรรยาโดยที่นางมีประจำเดือนนั้นก็ต้องพิจารณาว่าหากมันใจว่าจะไม่มีการร่วมประเวณีกันก็ถือว่าอนุญาต

และหากไม่แล้วก็ไม่ควรให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันจนกว่านางจะสะอาดเพราะอาจทำในสิ่งที่เป็นสิ่งต้องห้าม

8.การพิจารณาช่วงการรอคอย (อิดดะฮ์)

ขึ้นอยู่กับการมีประจำเดือน :

ดังนั้นเมื่อชายใดได้ทำการหย่ากับภรรยาของตนหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ด้วยกัน หรือได้อยู่กับนางตามลำพังแล้ว ก็จำเป็นให้นับการมีประจำเดือนจำนวน 3 ครั้งถ้วน

หากนางเป็นผู้หญิงที่ยังมีประจำเดือน และไม่ใช่วัยตั้งครรภ์
ดังที่อัลลอฮ์ตะอาลาได้ตรัสว่า :

{وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ...}

((และบรรดาหญิงที่ถูกหย่าร้าง พวกนาง
จะต้องรอคอยตัวของตนเองสามกัรฺอ์...)) [อัลบะกอเราะฮ์ :
228] คือ การที่นางมีประจำเดือนครบ 3 ครั้งถ้วน ดังนั้น
หากนางตั้งครรภ์ระยะอดตะฮฺของนางย่อมสิ้นสุดลงเมื่อคลอด
บุตรครบถ้วน

ไม่ว่าระยะเวลานั้นจะยาวนานหรือสั้นก็ตามเพราะอัลลอฮ์ตะอา
ลาได้ทรงตรัสว่า :

{وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...}

((...และบรรดาสตรีที่ตั้งครรภ์นั้น ระยะเวลารอคอย
(อดตะฮฺ) ของพวกนาง

คือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของตน...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-

ฏะฮะลัก : 4),

และหากพวกนางอยู่ในหมู่ผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน เช่น

เด็กสาวที่ยังไม่มีประจำเดือน หรือ

ผู้หญิงที่หมดประจำเดือนเนื่องจากวัยชราหรือการผ่าตัดเอา

มดลูกออก หรืออื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสที่จะมีประจำเดือนอีก

ดังนั้นระยะเวลาการรอคอยของนาง (อดตะฮฺ) คือ 3 เดือน

ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

{وَاللَّائِي يَيْسَسْنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي
لَمْ يَحْضُنَّ...}

((สำหรับผู้หญิงในหมู่ภรรยาของพวกเจ้าที่หมดหวังในการมีป

ระจำเดือน หากพวกเจ้ายังสงสัย (ในเรื่องอิตตะฮ์ของนาง)
ดังนั้น ฟังรู้เถิดว่า อิตตะฮ์ของพวกนางคือสามเดือน...))

(ซูเราะฮ์ ฏอ-ฮ์ 4)

และหากพวกนางเป็นคนที่อยู่ในหมู่ผู้มิประจำเดือนแต่ประจำเดือนหยุดโดยเกิดจากสาเหตุบางอย่างที่รู้ชัดเจน เช่น ป่วย ให้นมบุตร ก็ให้นางอยู่ในระยะการรอคอย (อิตตะฮ์) ต่อไปถึงจะนานแค่ไหนก็ตาม จนกว่าจะมีประจำเดือน จากนั้นก็เริ่มนับอิตตะฮ์

หากเหตุผลนั้นได้หายไปแล้วแต่ประจำเดือนยังไม่มี

คือนางได้หายจากโรคที่เป็นแล้ว หรือ

สิ้นสุดจากการให้นมบุตรแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี

ดังนั้นให้นางอยู่ในการรอคอยเป็นเวลา 1

ปีเต็มหลังจากการหายจากโรคหรือหยุดจากการให้นมบุตร

นี่คือหัตสนะที่ถูกต้องที่สุด

และสอดคล้องกับหลักการทางศาสนบัญญัติ

เพราะว่าถ้าไม่มีเหตุผลแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี

ก็เปรียบเหมือนคนที่ไม่มีการประจำเดือนโดยไม่ทราบสาเหตุ

และถ้าประจำเดือนไม่มีโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็ต้องให้นางรอ 1

ปีเต็ม ซึ่ง 9

เดือนนั้นเพื่อจะมีการตั้งครรภ์ก็จะได้อีกก่อน ส่วนอีก 3

เดือนสำหรับระยะเวลาการรอคอย (อิตตะฮ์)

ส่วนการหย่าที่เกิดขึ้นจากการนิกาห์ (แต่งงาน)

โดยที่ยังไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน

และยังไม่ได้อยู่ตามลำพังสองต่อสอง

ถือว่าไม่มีกำหนดเวลาแห่งการรอคอยใดๆ ทั้งสิ้น (อิตตะฮ์)
ไม่ว่าจะเป็นประจำเดือนหรือสิ่งอื่น ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعْتَدُونَهَا...﴾

([โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย!

เมื่อพวกเจ้าได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธา

แล้วพวกเจ้าได้หย่าพวกนางก่อนที่จะแตะต้องตัวพวก

นาง (คือร่วมหลับนอนกับพวกนาง)

ดังนั้นสำหรับพวกเจ้าไม่มีสิทธิ (ที่จะให้พวกนางอยู่)

ในอิตตะฮ์ โดยที่พวกเจ้าจะนับเวลาการอยู่ในอิตตะฮ์...))

(ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 49)

9.การตัดสินในเรื่อง “ความบริสุทธิ์ของมดลูก” หมายถึง
การที่มดลูกปลอดจากการตั้งครรภ์

ซึ่งประเด็นนี้จะต้องพิจารณาเมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็นต้อง

ตัดสินเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของมดลูก

และในเรื่องนี้ก็มีหลายกรณีย่อยด้วยกัน.

เช่น หากมีชายคนหนึ่งเสียชีวิตลง
โดยทิ้งภรรยาที่ตั้งครรภ์ไว้ และนางมีสามี (ใหม่) แล้ว —
สามีของนางจะยังไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้จนกว่า
นางจะมีประจำเดือน

หรือจนกว่าจะปรากฏแน่ชัดว่านางตั้งครรภ์

หากปรากฏว่านางตั้งครรภ์จริง

เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์นั้นมีสิทธิรับมรดก

เพราะเราตัดสินว่ามีตัวตนอยู่ในขณะที่ผู้ให้มรดกเสียชีวิต

แต่หากนางมีประจำเดือน

เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์ไม่มีสิทธิรับมรดก
เพราะเราตัดสินว่ามดลูกของนางบริสุทธิ์จากการตั้งครรภ์ด้วย
การมีประจำเดือน

10. วาญิบต้องอาบน่ายกหะดัซ

ดังนั้นวาญิบสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนต้องอาบน้ำและทำค
วามสะอาดทั่วเรือนร่าง เมื่อประจำเดือนสิ้นสุดลง
ด้วยหะดัซที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวแก่ฟาฏิมะฮ์ บินติ อับิหุบัยษว่า :

«فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةَ فَدَعِيَ الصَّلَاةَ، وَإِذَا أَذْبَرَتْ فَأَغْتَسِلِي وَصَلِّي»

"เมื่อมีประจำเดือนเธอจงหยุดละหมาด

และเมื่อประจำเดือนหมด

เธอก็จงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจงละหมาด" บันทึกโดย อัล-
บุคอรี:

ข้อกำหนดขั้นต่ำที่จำเป็นในการอาบน้ำชำระร่างกายตาม
หลักศาสนาคือการชำระร่างกายด้วยน้ำให้ทั่วร่างกาย
แม้กระทั่งบริเวณใต้เส้นผม และสิ่งที่ประเสริฐกว่านั้นคือ
การอาบน้ำตามลักษณะที่มีรายงานไว้ในหะดัซ จากท่านนบี
ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งอัสมาฮ์ บินติ ซากัล
ได้ถามท่านเกี่ยวกับการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน
และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า :

¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี: หมวคว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,
بابว่าด้วยการเริ่มและการสิ้นสุดของประจำเดือน, เลขที่ (320), และมุสลิม:
หมวคว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, بابว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติฮาเกาะฮ์ การอาบน้ำ
และการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดัซของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮา

«تَأْخُذُ إِحْدَاكُنَّ مَاءَهَا وَتَسْدِرُهَا فَتَطْهَرُ فَتُحَسِّنُ الطُّهُورَ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَذُلُّهُ ذُلًّا شَدِيدًا، حَتَّى تَبْلُغَ شَوْوْنَ رَأْسِهَا، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَيْهَا الْمَاءَ، ثُمَّ تَأْخُذُ فِرْصَةً مُمَسَّكَةً -أَيُّ: قِطْعَةً قُمَاشٍ فِيهَا مِسْكٌ- فَتَطْهَرُ بِهَا»

ให้สตรีคนหนึ่งเ็นพวกท่านนำน้ำและใบพุทราของตนมา
แล้วทำการชำระร่างกายให้สะอาดอย่างดี
จากนั้นให้นำน้ำราดลงบนศีรษะของนาง
และขยี้ศีรษะอย่างแรงจนกระทั่งน้ำซึมถึงโคนผมทุกส่วน
แล้วจึงราดน้ำลงทั่วร่างกาย
หลังจากนั้นให้นำผ้าชิ้นหนึ่งที่ขลิบด้วยมัสก์—
หมายถึงผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมมัสก์—
แล้วชำระทำความสะอาดด้วยผ้านั้น” อัสมาอ์ กล่าวว่า:
เราจะชำระตัวด้วยมันอย่างไร? ท่านกล่าวว่า:

«سُبْحَانَ اللَّهِ!»

กล่าวว่า "ซุบฮานัลลอฮ์" มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮ์
อาอิชะฮ์กล่าวแก่นางว่า: "จงติดตามรอยเลือด
บันทึกโดยมุสลิม (54)¹

และไม่จำเป็นต้องปลงผม เว้นแต่ในกรณีที่มีดแน่นอน
โดยเกรงว่าน้ำจะไหลไม่ถึงราก
ด้วยหลักฐานหะดีษในเศาะหิหฺมุสลิม จากอุมมุ สะละมะฮ์
เราะฎียัลลอฮูอันฮา ซึ่งนางได้ถามท่านนบี
คือลัลลอฮูออลัยฮิวะสَّلَام ว่า :

¹ รายงานโดย อัล-บุคอรี: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, 1
بابการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน, หะดีษเลขที่ (315), และมุสลิม:
หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,
بابการส่งเสริมให้สตรีที่อาบน้ำจากประจำเดือนใช้ผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมเช็ดบริเวณรอย
เลือด, หะดีษเลขที่ (332), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮูอันฮา

"แท้จริงฉันเป็นคนที่มีดมผมแน่มากดังนั้นเมื่อฉันต้องอาบน้ำ
ยกหัดซ์ฉันต้องแกะมันออกหรือไม่? บางรายงานกล่าวว่า :
อาบน้ำยกหัดซ์เนื่องจากประจำเดือนและญุน?

ท่านนบีตอบว่า :

«لَا، إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتِيَ عَلَى رَأْسِكَ ثَلَاثَ حَنَاطٍ ثُمَّ تُفِضِينَ عَلَيْكَ الْمَاءَ
فَتُطَهَّرِينَ».

"ไม่จำเป็น แคเธอเหน็บนศรีษะของเธอ 3
ครั้งจากนั้นหลงบนร่างของเธอให้สะอาด"¹

และประจำเดือนได้หยุดในเวลาที่เหมาะสมให้นางอาบน้ำ
ยกหัดซ์ เพื่อจะได้สะอาดในเวลาของมัน
หากเป็นช่วงเดินทาง หรือ ไม่มีน้ำ หรือ
ใช้น้ำไม่ได้เนื่องจากเจ็บป่วยก็ให้ทำตะยัมมุ
(การใช้ดินฝุ่นแทนน้ำ) และให้อาบน้ำภายหลัง

และประจำเดือนของสตรีบางคนได้หยุดในช่วงเวลาหนึ่ง
องเวลาเหมาะสม

และนางก็เลื่อนการทำความสะอาดร่างกายจนเข้าสู่อีกเวลา
หนึ่ง

โดยนางกล่าวว่าพวกเธอไม่สามารถชำระร่างกายได้ในเวลา
นี้ แต่นี่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งหรือข้อแก้ตัว
เพราะอย่างน้อยให้เธอทำความสะอาดก่อนเท่าที่ทำได้
แล้วค่อยทำความสะอาดใหม่ให้สมบูรณ์เมื่อมีความสะดวก

¹ บันทึกโดยมุสลิม: หมายความว่าด้วยประจำเดือนของสตรี,
بابว่าด้วยข้อขัดข้องเรื่องเปี่ยมของสตรีที่อาบน้ำชำระร่างกาย, หมายเลข (330),
จากหัดซ์ของอุมมุสะละมะฮฺ เราฎียัลลอฮูอันฮา

บทที่ 5 เลือดอิสติหาเฉพาะและบทบัญญัติของมัน

เลือดอิสติหาเฉพาะ คือ การไหลของเลือดอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด หรือ ไม่สิ้นสุด หรือ อาจหยุดภายในระยะเวลาสั้นๆ 1-2 วันต่อเดือน

หลักฐานในกรณีนี้ 1.คือสภาพที่เลือดไหลไม่หยุด ดังที่ปรากฏในหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา รายงานโดยอัล-บุคอรีห์ ท่านหญิงได้กล่าวว่า: ฟาฎิมะฮ์ บินติ อบี หุบัชช์ ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า :

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَا أَطْهُرُ".

โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นคนที่ไม่สะอาด และในอีกรายงานหนึ่ง กล่าวว่า

"أَسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهُرُ".

ฉันเป็นคนที่มียอดเลือดไหลอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด"¹

หลักฐานในกรณีนี้ 2 คือสภาพที่เลือดไหลหยุดบ้างในระยะเวลาสั้นๆ ดังที่ปรากฏในหะดีษที่ หัมมะฮ์ บินติ ญะหฺชีน ครั้นที่นางไปหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และได้บอกว่า :

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي أَسْتَحَاضُ حَيْضَةً كَثِيرَةً شَدِيدَةً".

¹ รายงานโดย บุคอรีห์: หมวดที่ว่าด้วยการอาบน้ำละหมาด, บทการล้างเลือด, เลขที่ (228), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บทว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติหาเฉพาะ การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

"ไอ้ท่านเราะสุลลอฮ์

แท้จริงนั้นเป็นคนที่มီးเลือดออกหนักมาก"

รายงาน

[รายงานโดยอะหมัด อบู ดาวูด และอัต-ติรมิซีย¹

ซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮิห

และได้รายงานจากอิมามอะหมัดว่าเศาะฮิห และจากอัล-บุคอรีว่าอะซัน]²

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเกาะฮ์:

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเกาะฮ์นั้นมี 3 กรณี ดังนี้:

กรณีที่ 1 :

มีระยะเวลาการมาประจำเดือนที่ชัดเจนก่อนวันอิสติหาเกาะฮ์
ดังนั้นในกรณีนี้ ให้นางใช้หูกุมของผู้ที่มีประจำเดือนปกติ
และส่วนที่ต่อจากการมีประจำเดือนนั้น ถือว่าอิสติหาเกาะฮ์
โดยให้ถือใช้หูกุมของผู้ที่มีอิสติหาเกาะฮ์

เช่น ผู้ที่มีประจำเดือนใน 6 วันแรกของเดือน
ดังนั้นเมื่อนางประสบกับภาวะเลือดอิสติหาเกาะฮ์ซึ่งจะไหลตลอด
หลังจากนั้นโดยไม่จบสิ้น ดังนั้น 6 วันแรกของต้นเดือน
นั้นเป็นประจำเดือนส่วนเลือดที่ไหลออกหลังจากนั้น คือ
เลือดอิสติหาเกาะฮ์

ดังที่ปรากฏในหะดิษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

¹ บันทึกโดยอะหมัด (6/349), อบู ดาวูด: บทว่าด้วยความสะอาด,
หัวข้อผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด, หมายเลข (287), และอัตติรมิซีย:
บรรดาบทว่าด้วยความสะอาด,
หัวข้อเกี่ยวกับสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเกาะฮ์ที่นางรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว
, หมายเลข (128), จากหะดิษของท่านหญิงหัมซะฮ์ บินดี ญะหชฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

² สุนัน อัตติรมิซีย: หมวดอัฐฎอฮาเราะฮฺ, บทว่าด้วยการที่สตรีผู้มีเลือดเสีย (อิสติหาเกาะฮฺ)
รวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, หลังจากหะดิษหมายเลข (128)

เราะฎียัลลอฮุอันฮา ซิงฟาฎิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยช์
ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า :
"แท้จริงฉันมีเลือดอิสติหาเกาะฮ์ ตัวฉันจึงไม่สะอาด
ดังนั้นฉันจะขาดละหมาดได้หรือไม่? ท่านนบี
ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงตอบว่า

«لَا، إِنَّ ذَلِكَ عَرَقٌ، وَلَكِنْ دَعِيَ الصَّلَاةَ قَدْزَرِ الْأَيَّامَ الَّتِي كُنْتَ تَحِضِينَ فِيهَا ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي.»

“ไม่ได้ แท้จริงแล้วมันคือเลือดจากเส้นเลือด
(คือเลือดอิสติหาเกาะฮ์)

แต่จงหยุดละหมาดตามจำนวนวันที่คุณมีประจำเดือน
จากนั้นจงอาบน้ำและทำการละหมาด” บันทึกโดย อัล-บุคอรี
(59)¹

และในเศาะฮิห์มุสลิม : ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวแก่อุมมุ หะบิบะฮ์ บินติ ญะหฺชิน ว่า
«أَمْكُثِي قَدْزَرِ مَا كَانَتْ تَحِضُكِ حَيْضَتُكَ ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي.»

“เธอจงอยู่ต่อไปตราบเท่าที่ประจำเดือนของเธอเคยหยุด
จากนั้นเธอจงอาบน้ำและจงละหมาด”²

ดังนั้นในกรณีนี้ ให้ผู้ที่มิเลือดอิสติหาเกาะฮ์
ที่มีเลือดประจำเดือนปกติ
ให้นางหยุดในช่วงที่มีประจำเดือนเท่านั้น

¹ บันทึกโดย อัล-บุคอรี: หมวดว่าด้วยการมีประจำเดือน, บาบว่าด้วยการมีประจำเดือน และการเชื่อคำพูดของสตรีในเรื่องประจำเดือนและการตั้งครรภ์ ในขอบเขตที่เป็นไปได้, หมายเลข (325), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

² บันทึกโดยมุสลิม: หมวดประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเกาะฮ์ การอาบน้ำ และการละหมาดของนาง, หมายเลข (334), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา

หลังจากสิ้นสุดประจำเดือนแล้ว

ให้นางอาบน้ำและละหมาดได้โดยไม่ต้องสนใจเลือดที่ออกมา
หลังจากนั้น

กรณีที่ 2 : การที่ไม่มีประจำเดือนก่อนอิสติหาญะฮ์
การมีเลือดอิสติหาญะฮ์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเริ่มที่พบเห็น
ดังนั้นในกรณีนี้จำเป็นต้องอาศัยการสังเกต

ซึ่งเลือดประจำเดือนนั้นจะสีเข้มออกดำ หรือ หยาบ หรือ
มีกลิ่น หากพบเห็นเช่นนี้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน

ก็ให้ถือหุ้มของผู้มีประจำเดือน

และหากไม่ใช่ก็ถือเป็นเลือดอิสติหาญะฮ์

ก็ให้ถือหุ้มของผู้มีอิสติหาญะฮ์

ตัวอย่าง เช่น การที่ผู้หญิงพบเห็นเลือดไหลตลอด แต่ใน

10 วันแรกเห็นเลือดสีเข้มออกดำ

หลังจากนั้นเห็นเลือดเป็นสีแดง หรือใน 10

วันแรกเห็นเลือดหยาบ หลังจากนั้นเห็นเลือดนุ่มใส หรือใน

10 วันแรกพบเลือดมีกลิ่นประจำเดือน

หลังจากนั้นพบว่าไม่มีกลิ่น

ดังนั้นในตัวอย่างแรกเห็นเลือดสีเข้มนั้นให้ถือเป็นประจำเดือน

ในตัวอย่างที่สองเห็นเลือดหยาบให้ถือเป็นประจำเดือน

ในตัวอย่างที่สามมีกลิ่นเป็นประจำเดือน

ให้ถือเป็นประจำเดือน

และเลือดอื่นจากนั้นเป็นเลือดอิสติหาญะฮ์

ด้วยหลักฐานหะดีษซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม

ได้กล่าวแก่ ฟาติมะฮ์ บินติ อบีหุบัยษว่า :

«إِذَا كَانَ دَمُ الْحَبِصَةِ فَإِنَّهُ أَسْوَدُ يُعْرِفُ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ فَإِذَا كَانَ الْآخِرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي؛ فَإِنَّمَا هُوَ عِرْقُ».

"เมื่อเป็นเลือดประจำเดือน แท้จริงมันจะมีสีดำและเป็นที่รู้ได้ (จำแนกได้) ดังนั้นเมื่อเลือดนั้นปรากฏขึ้น ก็จงดละหมาด แต่เมื่อเป็นเลือดชนิดอื่น (คือไม่ใช่เลือดดำดังกล่าว) ก็จงทำวุฎฮ์และละหมาดเถิด

เพราะแท้จริงมันเป็นเพียงเลือดจากเส้นเลือดเท่านั้น"

[บันทึกโดยอบูดาวูดและอันนะซาอีย,

และถูกตัดสินว่าเศาะฮ์โดยอิบนุฮิบบานและอัลฮาเก็ม]¹

และหะดีษนี้ แม้ว่าสายรายงานและตัวบทมีตำหนิ แต่ก็เป็นที่ยอมรับโดยนักวิชาการ รอหิมะฮุมลลอฮ์ และเป็นการดีกว่าการไปใช้หุ้กุ่มตามประเพณีของผู้หญิงส่วนใหญ่

กรณีที่ 3 : คือ หญิงที่ไม่มีรอบเดือนประจำที่แน่นอน และไม่มีลักษณะเลือดที่สามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน

(เพื่อใช้จำแนกเลือดประจำเดือนออกจากเลือดอื่น)

โดยกรณีนี้คือ เลือดอิสติฮวาญะฮ์ (เลือดผิดปกติ)

ของนางไหลต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มเห็นเลือด

¹ รายงานโดย อบู ดาวูด: หมาวดว่าด้วยความสะอาด, บาบผู้ทีกล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด", หะดีษเลขที่ (286), และอันนะซาอีย: หมาวดว่าด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติฮวาญะฮ์ที่ทราบวันมีประจำเดือน ของนางก่อนที่เลือดจะไหลต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (211), และอิบนุมาญะฮ์: ในหมาวดว่าด้วยความสะอาดและแบบฉบับต่างๆ, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติฮวาญะฮ์ที่ทราบวันมีประจำเดือนของนางก่อนที่เลือดจะไหลต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (620), และอิบนุฮิบบาน ในเศาะฮ์หะของท่าน (1348), และอัลฮาเก็ม ในอัลมุสตัดร็อก (618), จากหะดีษของท่านหญิงอาชีซะเราะฎียัลลอฮุอันฮา

และเลือดนั้นมีลักษณะเดียวกันตลอด
หรือมีลักษณะที่แปรปรวนไม่แน่นอน
จนไม่สามารถถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนได้
ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ ให้ยึดตามหลักปกติของสตรีทั่วไป คือ
ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนใน 6 -7 วัน
โดยนับจากวันแรกที่เริ่มมีเลือด ส่วนเลือดที่ออกมาหลังจาก 6
-7 วัน ให้ถือเป็นเลือดอิสติหาญะฮ์

ตัวอย่างของกรณีนี้คือ
หญิงคนหนึ่งเห็นเลือดครั้งแรกในวันที่ห้าของเดือน
และเลือดนั้นไหลต่อเนื่องโดยไม่มีลักษณะที่สามารถใช้แยกแยะ
ว่าเป็นเลือดประจำเดือน ไม่ว่าจะในด้านสีหรือลักษณะอื่น
ดังนั้น

รอบเดือนของนางให้ถือว่าเป็นจำนวนหกหรือเจ็ดวันในแต่ละ
เดือน โดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่ห้าของทุกเดือน
ด้วยหลักฐานจากหะดีษ ของหัมมะฮ์ บินตี ญะหฺชิน
เราะฎียัลลอฮูอันฮา ซึ่งนางได้กล่าวแก่ท่านนบี
คือลัลลลอฮุลลัยฮะสลัลัม ว่า : "โอ้เราะซูลุลลอฮ์
ฉันแท้จริงฉันมีเลือดไหลผิดปกติจำนวนมากและรุนแรง
ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง?

มันทำให้ฉันไม่อาจจะละหมาดและถือศีลอดได้ ท่านนบี
คือลัลลลอฮุลลัยฮะสลัลัม จึงได้ตอบว่า:

«أُنْعَتْ لَكَ (أَصِفْ لِكَ اسْتِعْمَالِ) الْكُرْسَفِ (وَهُوَ الْفُطْنُ) تَضَعِيْنَهُ عَلَى الْفَرْجِ،
فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ»

“ฉันจะอธิบายให้เธอฟัง (ถึงวิธีการใช้) ผ้าฝ้าย (ซึ่งคือสาลี)
— จงนำมันวางไว้ที่อวัยวะเพศของเธอ

เพราะแท้จริงมันจะช่วยหยุดเลือดได้”

นางกล่าวว่า:

มันมากกว่านั้น และในเรื่องนี้ เขากล่าวว่า:

«إِنَّمَا هَذَا رَكْضَةٌ مِنْ رَكْضَاتِ الشَّيْطَانِ، فَتَحَيَّيْنِي سِتَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةً فِي عِلْمِ اللَّهِ تَعَالَى، ثُمَّ اغْتَسِلِي حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكَ قَدْ طَهُرْتَ وَاسْتَنْقَيْتِ فَصَلِّي أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ أَوْ ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومي».

แท้จริงแล้วนี่เป็นเพียงการรบกวนจากชัยฏอน

ดังนั้นจงนับว่าเธอมีประจำเดือนเป็นเวลาหกหรือเจ็ดวัน

ซึ่งอยู่ในความรอบรู้ของอัลลอฮ์ตะอาลา จากนั้นจงอาบน้ำ
จนเมื่อเธอเห็นว่าตนเองสะอาดบริสุทธิ์ดีแล้ว

ก็จงทำการละหมาดในช่วงเวลาอีสิบสี่หรือยี่สิบสามวันทั้งกลาง
คืนและกลางวัน และจงถือศีลอด [บันทึกโดยอะหมัด อิบ
นูดาวูด และอัต-ติรมิซียฺซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮิห¹

และมีรายงานจากอะหมัดว่าท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮิห

และจากอัล-บุคอรีว่าท่านได้ตัดสินว่าอะซัน]²

คำกล่าวที่ท่านนับ คืออลลลอฮ์ออลัยฮิอะสลาม กล่าวว่า : 6
-7 วันนั้น ไม่ใช่เป็นการให้เลือกปฏิบัติ
แต่เป็นการสอนให้พิจารณาว่า
อันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งรูปร่าง หน้าตา อายุ
และความปกติทางมดลูก

¹ บันทึกโดยอะหมัด (6/439), อิบนูดาวูด: หมวดยาวด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด, เลขที่ (287), และอัตติรมิซียฺ: หมวดยาวด้วยความสะอาด,

بابว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์สามารถรวมสองละหมาดได้ด้วยการอาบน้ำครั้งเดีย
ย, เลขที่ (128), จากหะดีษของท่านหญิงหัมซะฮ์ บินดี ญะหฺษฺ เราะฎียัลลอฮ์อันฮา

² สุนัน อัตติรมิซียฺ: หมวดยาวด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์สามารถรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว , หัยหะดีษ (128)

และอันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุดในเรื่องเลือดประจำเดือนอย่างนี้ เป็นต้น ดังนั้น ถ้าเห็นว่าใกล้เคียงกับ 6 วันก็ให้ยึดเอา 6 วัน และถ้าใกล้เคียงกับ 7 วันก็ให้ยึดเอา 7 วัน

สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอัสติฮาภาวะ:

ผู้หญิงอาจมีเหตุผลที่ทำให้เลือดออกทางช่องคลอด เช่น การผ่าตัดในมดลูกหรืออื่นๆ ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภท คือ:

ประเภทที่ 1 :

เป็นที่รู้กันว่าไม่สามารถมีประจำเดือนได้หลังการผ่าตัด เช่น เมื่อต้องผ่าตัดเอามดลูกออก หรือ

อุดตันทำให้ไม่มีเลือดออกมา

ดังนั้นหุ้มนำสำหรับหญิงประเภทนี้

จะใช้หุ้มนำของผู้ที่มีเลือดอัสติฮาภาวะไม่ได้

แต่ให้ใช้หุ้มนำของผู้ที่มีน้ำสีเหลือง หรือ

สีน้ำตาลหลังจากที่สะอาดแล้ว ดังนั้นนางต้องไม่ทิ้งละหมาด และไม่ทิ้งการถือศีลอด สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้ และนางก็ไม่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษ

แต่จำเป็นต้องทำความสะอาดก่อนละหมาด และปกปิดอวัยวะเพศด้วยผ้าอ้อม)

เพื่อไม่ให้เลือดออกมา จากนั้นให้ทำการอาบน้ำละหมาด และต้องอาบน้ำละหมาดเมื่อถึงละหมาดเท่านั้น

หากเกี่ยวกับละหมาด 5 เวลา

แต่ถ้าเกี่ยวกับละหมาดสุนันก็ให้ทำการอาบน้ำละหมาดเมื่อต้องการจะละหมาดนั้น

ประเภทที่ 2 : ไม่สามารถรู้ได้ว่า

หลังการผ่าตัดแล้วจะมีประจำเดือนมาอีกหรือไม่

ดังนั้นหุ้มนของผู้ที่อยู่ในประเภทนี้
ให้ใช้หุ้มนของผู้ที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์
ด้วยหลักฐานคำกล่าวของท่านนบี
คือลลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม แก่ฟาติมะฮ์ บินตี อิบิหุบัยษว่า:
«إِنَّمَا ذَلِكَ عِرْقٌ وَلَيْسَ بِالْحَيْضَةِ، فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ فَأَتْرِكِي الصَّلَاةَ».

"นั่นมันแค่ตกเลือด ไม่ใช่ประจำเดือน ดังนั้น
ถ้าประจำเดือนมาก็จงหยุดละหมาด"¹
เพราะคำที่ท่านกล่าวว่า :

«فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ»

"ถ้าประจำเดือนมา"

ชี้ให้เห็นว่าบัพญญัตติของสตรีที่มีเลือดไหลผิตปกติ
(มุสตะหาญะฮ์)
ในกรณีที่น่างยังมีรอบประจำเดือนที่สามารถพิจารณาได้
ซึ่งมีช่วงที่เลือดมาและช่วงที่เลือดหยุดนั้น
ให้ยึดตามลักษณะดังกล่าวเป็นเกณฑ์
ส่วนสตรีที่ไม่สามารถกำหนดรอบประจำเดือนที่ชัดเจนได้
เลือดของนางถือว่าการตกเลือดในทุกกรณี

หุ้มนต่างๆ ของอิสติหาญะฮ์:

เราได้เรียนรู้มาแล้วว่า
เมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนและเมื่อไหร่จะถือว่าเป็น
เลือดอิสติหาญะฮ์

¹ รายงานโดยอัลบุคอรี: หมวดการอาบน้ำละหมาด, บาบการล้างเลือด, เลขที่ (228),
และมุสลิม: บทประจำเดือน, บาบสตรีที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์
การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮา

ดังนั้นเมื่อเห็นเป็นเลือดประจำเดือนก็จงใช้หุ้มนของผู้มีประจำเดือน

และเมื่อเห็นเป็นอิสติหาญะฮ์ก็จงใช้หุ้มนของผู้มีอิสติหาญะฮ์

และหุ้มนที่สำคัญของการมีประจำเดือนก็ได้ถูกกล่าวถึงแล้ว

สำหรับหุ้มนหญิงที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์ให้ถือหุ้มนเดียวกับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป

ไม่มีความแตกต่างระหว่างหญิงที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์กับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป ยกเว้นสิ่งต่อไปนี้:

1. จำเป็นที่นางจะต้องทำวุฎูอ์สำหรับการละหมาดทุกครั้งด้วยหลักฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ ฟาฎิมะฮ์ บินติ อับิหุบัยษว่า :

«تَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ».

หลังจากนั้นให้เธออาบน้ำละหมาดในทุกเวลาการละหมาดบันทึกโดย อัล-บุคอรี๊ ในบทที่ว่าด้วยการล้างเลือด, หมายถึงนางจะต้องไม่อาบน้ำละหมาดสำหรับการละหมาดที่มีเวลากำหนดตายตัว (ละหมาด 5 เวลา) นอกจากเมื่อเวลาละหมาดนั้นได้มาถึงแล้วเท่านั้น ส่วนการละหมาดอื่นที่ไม่ใช่ละหมาดที่มีเวลากำหนดก็ให้นางอาบน้ำละหมาดเมื่อนางจะทำการละหมาดนั้นๆ

2. เมื่อนางต้องการจะอาบน้ำละหมาดให้นางล้างคราบเลือดออกให้หมดก่อน แล้วใช้ผ้าพันบริเวณอวัยวะเพศโดยรองด้วยสำลี

เป็นท่อนุญาตโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งนี้เพราะในสมัยท่านนบี
คือลัลลอฮุลลอฮ์ฮะลัลลัม

สตรีที่มีเลือดอิสติฮาอะฮ์มีเป็นสิบๆ คน
กระนั้นท่านก็ไม่ได้มีการห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนางแ
ตอย่างใด ยิ่งกว่านั้นเอกองศ์อัลลอฮ์ยังได้ทรงตรัสอีกว่า :

(...فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ...)

((...ดังนั้นจงออกจากผู้หญิงในช่วงมีประจำเดือน...))

(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 222)

เป็นหลักฐานที่แสดงว่าไม่ควรออกจากพวกเธอยกเว้นในช่วง
ที่พวกเธอมีประจำเดือน

และเนื่องจากการได้มีการอนุญาตให้ละหมาด

ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์จึงถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย

และการเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีเลือดอิสติฮ
ออะฮ์กับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือนนั้นไม่ถูก
ต้อง เพราะทั้งสองกรณีไม่เท่ากัน

แม้แต่ในทัศนะของผู้ที่ถือว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม

และการทำกียาส (การเปรียบเทียบเชิงหลักการ)

ย่อมไม่ถูกต้องเมื่อมีความแตกต่าง (ระหว่างสองสิ่ง).

บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

อันนิฟาส :

เลือดที่ไหลออกเนื่องจากมดลูกคลายตัวจากการคลอดบุตรที่
งที่ไหลออกมาพร้อมกับการคลอด ก่อนหรือหลังคลอด หรือ
2-3 วันก่อนคลอด

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
"สิ่งที่เธอเห็นหลังการคลอดบุตรนั้นคือ นิฟาส

(เลือดหลังคลอดบุตร) " โดยที่ไม่ได้ระบุว่า 2 หรือ 3 วัน
ซึ่งหมายถึงเลือดที่ไหลออกหลังการคลอดบุตร

หาไม่แล้วจะไม่ถือว่าเป็นเลือดหลังคลอด (นิฟาส)

นักวิชาการต่างขัดแย้งกันในระยะเวลาของมันว่าสิ้นสุดกี่วันแ
ละนานสุดกี่วัน? ชัยค์ ตะกีเยุดดิน

ได้กล่าวในหนังสือของท่านเกี่ยวกับชื่อเรียกที่มีความเกี่ยวพั
ทบกับบัญญัติทางศาสนา (หน้า : 37) : “เลือดนิฟาส
(เลือดหลังคลอด)

นั้นไม่มีขอบเขตจำกัดทั้งในด้านจำนวนน้อยที่สุดหรือมากที่สุด
ดังนั้น หากสมมติว่าหญิงคนหนึ่งมีเลือดออกมากกว่าสี่สิบ
หรือหกสิบ หรือเจ็ดสิบวัน แล้วเลือดนั้นหยุดลง
ก็ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ถ้าหากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง
(ไม่หยุด) ก็ถือว่าเป็นเลือดพะสาต (เลือดผิดปกติ)
และในกรณีนี้ ขอบเขตของนิฟาสให้ถือว่าเป็นสี่สิบวัน
เพราะนั่นคือจำนวนสูงสุดที่โดยปกติพบมาก และมีรายงาน
(หลักฐาน) มารองรับในเรื่องนี้” จบคำกล่าว

ข้าพเจ้าเห็นว่า : ตามหลักการนี้
หากเลือดของนางออกเกินสี่สิบวัน

และนางมีความเคยชินว่าเลือดจะหยุดหลังจากนั้น

หรือมีสัญญาณบ่งบอกว่าเลือดใกล้จะหยุดลง

ก็ให้รอจนกว่าเลือดจะหยุด แต่ถ้าหากเลือดไม่หยุด

ให้ทำการมุสล์ (อาบนํ้ายกหะดัษใหญ่) เมื่อครบสี่สิบวัน

เพราะนั่นคือระยะเวลาปกติทั่วไป

เว้นแต่ว่าช่วงเวลานั้นจะตรงกับช่วงประจำเดือนของนาง

ก็ให้นางนั่งรอ (งดละหมาด)

จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงประจำเดือนนั้น
แล้วเมื่อเลือดหยุดหลังจากนั้น
ก็ให้ถือว่าเป็นระดูตามปกติของนาง
และในอนาคตให้นางปฏิบัติตามช่วงเวลานั้นต่อไป
แต่หากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง
นางก็ถือว่าเป็นหญิงที่มีอิสติฮอฎาะฮ์ (เลือดผิดปกติ)
และให้กลับไปใช้หลักการปฏิบัติตามที่กำหนดไว้สำหรับหญิง
ที่มีเลือดอิสติฮอฎาะฮ์
และหากนางสะอาดจากการที่เลือดหยุดไหล
นางก็ถือว่าเป็นสะอาด แม้ว่าจะเป็นช่วงก่อนครบสี่สิบวันก็ตาม
ดังนั้นนางต้องอาบน้ำญะนาบะฮ์ แล้วสามารถละหมาด
ถือศีลอด และสามารถร่วมหลับนอนกับนางได้
ยกเว้นกรณีที่มีการหยุดของเลือดนั้นน้อยกว่าหนึ่งวัน
ก็ไม่ถือว่าเป็นผลทางบทบัญญัติใด ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
อัลมุฆนี¹

และจะไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาสนอกจาก
เมื่อมีการคลอດออกมาเป็นทารกชัดเจน
ดังนั้นหากคลอດออกมาเป็นก้อนเนื้อโดยไม่เป็นทารกที่สมบูรณ์
เลือดนั้นก็จะไม่ถือว่าเป็นนิฟาส แต่เป็นการตกเลือด
ดังนั้นหุ้มนั้นจะเป็นหุ้มนของผู้ที่มีเลือดอิสติฮอฎาะฮ์
โดยปกติครรภ์จะเป็นทารกเต็มตัวอย่างสมบูรณ์เมื่อได้เวลา
90 วัน หรืออย่างต่ำ 80 วัน
ท่านอัล-มัดดี อิบน์ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
เมื่อใดที่หญิงเห็นเลือดหนึ่งวันก่อนการคลอດ

¹ (อัล-มุฆนี : 1/252-253)

เธอไม่ต้องสนใจเลือดนั้น (คือไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส)
แต่หลังคลอดแล้วให้หยุดละหมาดและถือศีลอด
(เพราะเลือดนั้นจึงถือเป็นนิฟาส) จากนั้น
หากภายหลังคลอดปรากฏข้อเท็จจริงว่าไม่เป็นไปตามที่เข้าใจ
ในตอนแรก (คือไม่ใช่เลือดนิฟาส) ก็ให้เธอแก้ไข
(โดยชดใช้ละหมาดหรือศีลอดที่ขาดไป)
แต่ถ้าไม่มีสิ่งใดปรากฏว่าผิดจากที่เห็นในตอนแรก
ก็ให้ยึดตามสิ่งที่เห็นนั้น (ตามหลักฐานภายนอก)
และไม่จำเป็นต้องทำการชดใช้ —

รายงานจากท่านในหนังสือ ชัรหุ อัลอิกนาอ:

หุ้่มเลือดนิฟาส (หลังคลอด)

หุ้่มเลือดหลังคลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือนทุกประการ ยกเว้นในบางประการดังต่อไปนี้:

1.ช่วงการรอคอย (อิตตะฮ์) จะเกิดขึ้นด้วยการหย่า
ไม่ใช่ด้วยการมีเลือดนิฟาส

ดังนั้นหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นก่อนการคลอดบุตร
อิตตะฮ์นั้นก็สิ้นสุดด้วยการคลอดไม่ใช่เพราะการมีนิฟาส
และหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นหลังการคลอดบุตร
อิตตะฮ์ก็จะนับจากการมีประจำเดือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.ช่วงเวลาอิลาฮ์ ซึ่งจะนับเอาเวลาการมีประจำเดือน
แต่ไม่ได้นับเอาเวลาจากการมีนิฟาส

อิลาฮ์ หมายถึง
การที่สามีสาบานตนว่าจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของ

¹ กัชชาฟ อัล-กินาอ (219/1)

ตนชนิดถาวร หรือเป็นเวลาที่ยาวนานกว่า 40 วัน
ดังนั้นเมื่อเขาได้สาบานไปแล้วแต่ภรรยาอยากให้เขามีเพศส
ัมพันธ์กับนาง ดังนั้นจำเป็นที่สามีจะต้องรอให้ครบกำหนด 4
เดือนก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์กันได้
เมื่อครบแล้วก็จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ก็แยกจากกัน
ด้วยการขอโดยภรรยา
ดังนั้นในช่วงนี้หากนางต้องเผชิญกับเลือดนิฟาสก็จะไม่นับม
น ในสิทธิของสามี แต่จะนับเพิ่มจาก 4
เดือนนั้นตามจำนวนวันของนิฟาส
ซึ่งจะต่างจากเลือดประจำเดือนเพราะเวลาของมันนั้นจะถูกนับ
บ ในสิทธิของสามี

3.การบรรลุศาสนภาวะจะถือจากการมีประจำเดือนไม่ใช่ก
ารมีนิฟาส
เพราะผู้หญิงมีอาจมีครรภ์ได้จนกว่าจะมีประจำเดือน
ดังนั้นการบรรลุศาสนภาวะจึงถือจากการมีเลือดประจำเดือน
ออกมา

4.เลือดประจำเดือนถ้ามันหยุดแล้วกลับมาใหม่ซึ่งแน่นอน
นั่นคือเลือดประจำเดือน เช่น ถ้าปกตินางจะมีประจำเดือน 8
วัน แต่นางมีแค่ 4 วัน หยุด 2 วัน และกลับมีอีกในวันที่ 7- 8
ดังนั้นเลือดที่มาใหม่นี้แน่นอนว่าเป็นเลือดประจำเดือน
และสำหรับนางก็ให้ใช้หูกุ่มของผู้มีประจำเดือน
ส่วนเลือดนิฟาสนั้น หากหยุดก่อนครบสี่สิบวัน
แล้วกลับมาอีกภายในสี่สิบวัน —
เลือดนั้นถือว่าเป็นเลือดที่น่าสงสัย
ดังนั้นนางจำเป็นต้องละหมาดและถือศีลอดตามเวลาที่กำหนด

ดไว้ และห้ามนางทำสิ่งที่ผู้ที่มาประจำเดือนถูกห้ามทำ
เว้นแต่สิ่งที่เป็นวาญิบ และเมื่อนางพ้นจากสภาพนั้น
(คือเมื่อกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้ง)

นางต้องขัดใช้สิ่งที่ได้กระทำไปในช่วงมีเลือดนั้น
ในส่วนที่หญิงมีประจำเดือนจำเป็นต้องขัดใช้เช่นเดียวกัน
นี่คือหัตสนะที่มีชื่อเสียงในหมู่บรรดานักนิติศาสตร์ตามมัซฮับ
หัมบะลีย์¹

และหัตสนะที่ถูกต้องที่สุดคือ
ถ้าเลือดนั้นกลับมามีในช่วงเวลาที่เป็นไปได้ว่ามันจะเป็นเลือด
นิฟาส ก็ให้ถือว่ามันเป็นนิฟาส
แต่ถ้าเลือดนั้นกลับมาในช่วงเวลาอื่นจากนั้น
ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน

และหากมันออกมาตลอดก็ให้ถือเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์

และนี่คือหัตสนะที่มีความใกล้เคียงกับหัตสนะที่ถูกกล่าวในห
นังสืออัล-มุขนี² จากอิหม่ามมาลิกโดยระบุว่า :
อิหม่ามมาลิกได้กล่าวไว้ว่า

"ถ้านางมีเลือดอีกหลังจากหยุดไปแล้ว 2-3 วัน :
นั่นคือเลือดนิฟาส และถ้าไม่เช่นนั้น
แสดงว่ามันคือเลือดประจำเดือน" จบคำพูดของท่าน
และหัตสนะนี้เป็นหัตสนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบน์
ตัยมียะฮ์

ในเรื่องของเลือดนั้น
แท้จริงแล้วตามสภาพความเป็นจริงไม่ได้มีสิ่งใดที่คลุมเครือส

¹ อัล-มุขนี (1/253).

² อัล-มุขนี (253/1)

งสัย แต่ความสงสัยเป็นเรื่องเชิงสัมพัทธ์
ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลตามระดับความรู้และความเข้าใจของพวกเขา

และคัมภีร์อัลกุรอานกับซุนนะฮ์นั้นได้อธิบายชี้แจงทุกสิ่งไว้อย่างครบถ้วนแล้ว อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮูวะตะอาลา มิได้ทรงบังคับให้ผู้ใดต้องถือศีลอดซ้ำสองครั้ง

หรือทำญอวาฟซ้ำสองครั้ง

เว้นแต่กรณีที่การปฏิบัติครั้งแรกมีข้อบกพร่องที่ไม่อาจแก้ไขได้

นอกจากจะต้องชดใช้ใหม่ส่วนในกรณีที่บ่าวได้ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติอย่างเต็มความสามารถและตามกำลังที่ตนมีแล้ว ก็ถือว่าภาระหน้าที่ของเขาได้สิ้นสุดลง และพ้นจากความรับผิดชอบแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

{لَا يُكُفِّرُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَصَّيَهَا...}

((อัลลอฮ์จะไม่ทรงมอบหมายภาระใดแก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด นอกจากตามความสามารถของชีวิตนั้นเท่านั้น...))

[อัลบะกะอเราะฮ์ : 286] อัลลอฮ์ตรัสว่า :

{فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...}

((ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ...)) [อัต-ตะฮอบุน : 16]

5.หญิงที่มีประจำเดือน เมื่อนางสะอาดก่อนช่วงปกติ สามีของนางสามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้โดยไม่เป็นที่น่ารังเกียจแต่อย่างใด ส่วนเลือดนิฟาสนั้น ถ้านางสะอาดก่อน 40 วัน

จะเป็นที่น่ารังเกียจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนางตามทัศนะที่มีชอุ

รในมัชฌิม แต่ทัศนียภาพที่ถูกต้องที่สุดแล้ว คือ
ไม่เป็นที่น่ารังเกียจแต่อย่างใดที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนาง
และมันเป็นทัศนียภาพของนักวิชาการส่วนใหญ่
เพราะคำว่ามักรูชนั้น (ที่บอกหรือน่ารังเกียจนั้น)
เป็นหุกุมทางศาสนา ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักฐาน
ซึ่งไม่มีหลักฐานอันใดในกรณีนี้
นอกเหนือจากสิ่งที่รายงานโดยอิหม่ามอะหมัดจากอุษมาน
บิน อบี อัล-อาซ
ซึ่งภรรยาของเขาได้ไปหาเขาก่อนครบกำหนด 40 วัน
เขาจึงได้กล่าวแก่เธอว่า : "เธออย่าเข้ามาใกล้ฉัน"¹

ซึ่งหลักฐานนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงมักรูช (น่ารังเกียจ)
ทั้งนี้เพราะว่าบางทีเขาแค่ป้องกันไว้
เนื่องจากไม่มั่นใจว่าเธอสะอาดแล้ว หรือ
อาจเป็นการกระตุ้นเลือดเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ หรือ
เหตุผลอื่นๆ วัลลอฮูอะลัม

บทที่ 7 การใช้ยารับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

การใช้สิ่งที่ช่วยระงับการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วย
เงื่อนไข 2 ประการ :

1.ต้องไม่เกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนาง

หากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนางจากการนั้น ก็ไม่อนุญาต
ทั้งนี้อาศัยพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ตรัสว่า:

¹ อัล-มุหนิ (2/252) และรายงานจากอุษมาน บิน อับดุลอาซ บันทีกโดย อับดุลรอซซซาก
ในหนังสืออัล-มุศอนแนฟ (1202) อิบน์ อบี ซัยบะฮ์ ในหนังสืออัล-มุศอนแนฟ (17450) อัล-
ดารีมิ ในหนังสืออัล-สุนัน (990) และอิบน์ลุญารุต ในหนังสืออัล-มุนตะกะอ (118)

{...وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ...}

((...และจงอย่าโยนตัวของสุเจ้าเองลงไปสู่ความพินาศด้วยมือ
ของเจ้าเอง...)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์: 195)

{...وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا}

((...และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง
แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ)) (ซูเราะฮ์
อัน-นิสาฮ์: 29)

2.การกระทำนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากสามี

หากเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับเขา เช่น

หญิงที่อยู่ในช่วงอดตัฮ์จากเขาในลักษณะที่เขายังมีหน้าที่ต้
องจ่ายค่าเลี้ยงดูให้

นางจึงใช้สิ่งที่ยับยั้งการมีประจำเดือนเพื่อให้ระยะเวลาอดตัฮ์
ยาวนานขึ้นและทำให้ค่าเลี้ยงดูที่เขาต้องจ่ายเพิ่มขึ้น

ในกรณีเช่นนี้ นางไม่อนุญาตให้ใช้สิ่งที่ยับยั้งประจำเดือน
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเขาเท่านั้น และเช่นเดียวกันนั้น
คือ

หากการใช้ยารับการมีประจำเดือนจะส่งผลต่อการรับการ
ตั้งครรภ์

ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการขออนุญาตจากผู้เป็นสามี
ยกเว้นในกรณีที่จำเป็นเท่านั้น

ทั้งนี้การปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาตินั้นย่อมดีต่อ
สุขภาพและความปลอดภัย

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข
2 ประการ :

1.จะต้องไม่มีเจตนาเพื่อหนีจากการกระทำสิ่งที่ (วาญิบ)
เช่น

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนเมื่อใกล้ถึงระมะฎอนเพื่อจะได้ไม่ต้องถือศีลอด หรือ เพื่อจะได้ไม่ต้องละหมาด เป็นต้น

2.จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี

ทั้งนี้เพราะการมีประจำเดือนนั้นจะทำให้สามีของนางไม่อาจมีความสุขกับนางได้เต็มที่

ดังนั้นไมอนุญาตทำสิ่งที่ยับยั้งสิทธิของเขานอกจากด้วยการได้รับการอนุญาตจากเขา และหากนางเพ่งหย่าร้างกัน การกระทำสิ่งนั้นจะทำให้เกิดการกลับคืนดีของสามีนั้นหลุดไปอย่างรวดเร็ว หากเป็นการหย่ากันที่สามารถคืนดีกันได้

ส่วนการคุมกำเนิดนั้นมีอยู่ 2 ประเภท :

1.ประเภทถาวร

ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามเพราะเป็นการตัดการตั้งครรภ์จะทำให้การสืบสกุลนั้นลดน้อยลง

ซึ่งเป็นที่ขัดกับเจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติของศาสนาอย่างชัดเจนที่สนับสนุนให้มีการเพิ่มจำนวนประชาชาติ

และไม่สามารถรับประกันได้ว่าลูกที่มีอยู่นั้นจะมีชีวิตที่ยืนยาว ซึ่งอาจทำให้นางต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ในอนาคต

2.ประเภทชั่วคราว

อาจด้วยเหตุผลที่ว่า

นางมีลูกหลายคนแล้วและต้องการที่จะคุมกำเนิดโดยจะกำหนดให้มีการตั้งครรภ์ทุกๆ 2 ปี เป็นต้น ซึ่งประเภทนี้ ถือว่าเป็นที่อนุญาต ด้วยเงื่อนไข คือ

ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ที่เป็สามี

และการคุมกำเนิดดังกล่าวนี้ต้องไม่มีผลข้างเคียงใดๆ

ต่อตัวเธอ

หลักฐานของเรื่องนี้คือ

บรรดาเศาะฮาบะฮ์เคยทำการ

“อฮ์ล”

(การหลั่งน้ำอสุจิภายนอก)

กับภรรยาของตนในสมัยของท่านนบี

คือลัลลอฮะจะลียะฮ์ซัลลัม

เพื่อไม่ให้ภรรยาของพวกเขาตั้งครรภ์

โดยท่านนบีไม่ได้ห้ามพวกเขาจากการกระทำนั้น และ “อฮ์ล”

หมายถึง การที่บุรุษมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตน

แล้วถอนออกขณะจะถึงจุดสุดยอด

และหลั่งน้ำอสุจิภายนอกช่องคลอด

ส่วนการทำแท้งนั้นมีอยู่ 2 ชนิด :

1.การมีเจตนาเพื่อกำจัดทารก

ในกรณีนี้หากทำหลังจากการเป่าวิญญาณไปแล้ว

ถือว่าเป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) อย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

เพราะเป็นการฆ่าคนบริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล

และการฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้นเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอัลกุ

รออัน อัลหะดีษ และมติของนักปราชญ์ทั้งหลาย

และหากทำก่อนการเป่าวิญญาณ

กรณีนี้เป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดานักวิชาการ

บางคนบอกว่าสามารถทำได้ และบางคนบอกว่าไม่อนุญาต

บางท่านให้ทัศนะว่า :

ทำได้ตราบดีที่ยังไม่ได้เป็นอะละเกาะฮ์(ก้อนเลือดหรือตัวอ่อน

¹ รายงานโดย อัลบุคอรี: หมายความว่าด้วยการแต่งงาน, บาบว่าด้วยการหลั่งนอกมดลูก (5209), และมุสลิม: หมายความว่าด้วยการแต่งงาน,

بابว่าด้วยข้อตัดสินเรื่องการหลั่งนอกมดลูก (1440), จากหะดีษของญาบิร
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

นในระยะเริ่มต้นของการตั้งครรภ์) คือ อายุครรภ์ยังไม่ถึง 40 วัน
บางท่านให้ทัศนะว่า :
ทำได้ทราบใดที่ยังไม่ออกเป็นรูปเป็นร่างของมนุษย์อย่างชัดเจน

การเลือกปฏิบัติที่ดีที่สุด คือ ไม่อนุญาตทำแท้ง
ยกเว้นในกรณีที่จำเป็น เช่น
หากแม่ป่วยหรือมีปัญหาสุขภาพที่ไม่อาจตั้งครรภ์ได้เป็นต้น
ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ทำแท้งได้
ถึงกระนั้นก็ตาม
ถ้าหากเลยไปแล้วช่วงหนึ่งซึ่งทารกได้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างแล้ว
ก็ไม่อนุญาตเช่นกัน วัลลลอฮอะลัม

2. ต้องไม่เจตนาทำลายตัวอ่อนนั้น
โดยกรณีที่พยายามให้แท้งในช่วงปลายของการตั้งครรภ์และ
ใกล้คลอด การกระทำนั้นถือว่าเป็นที่อนุญาตได้ โดยมีเงื่อนไขว่า
จะต้องไม่มีอันตรายต่อมารดาหรือต่อทารก
และไม่จำเป็นต้องใช้การผ่าตัด แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้การผ่าตัด
ก็จะมีกรณีจำแนกออกเป็น 4 สถานการณ์ :

1. มารดาและลูกในครรภ์มีชีวิตทั้งสอง
ดังนั้นไม่อนุญาตให้มีการผ่าตัดเว้นแต่มีเหตุจำเป็น
คือคลอดยากและจำเป็นต้องผ่าตัด
เพราะร่างกายเป็นอะมานะฮ์ที่ต้องดูแลไว้อย่างดีจึงไม่อนุญาต
กระทำการใดๆ
นอกจากในสิ่งที่เป็ประโยชน์อันยิ่งใหญ่เท่านั้น
และบางทีเขาอาจคิดว่ามันไม่อันตรายแต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้นมัน
อาจตรงกันข้ามก็ได้

2.ทั้งมารดาและทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้ว
ในกรณีเช่นนี้ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัดเนื่องจากตัวไม่มีความ
จำเป็นใดๆ

3.กรณีที่มารดายังมีชีวิตอยู่ แต่ทารกในครรภ์ได้เสียชีวิตแล้ว อนุญาตให้ทำการผ่าตัดเพื่อนำทารกออกมาได้ เว้นแต่จะมีความเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อมารดา ทั้งนี้ เพราะตามที่เข้าใจกันโดยทั่วไป — และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้อยิ่ง — เมื่อทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้ว มักจะไม่สามารถคลอดออกมาได้โดยไม่ผ่านการผ่าตัด การที่ทารกยังคงอยู่ในครรภ์จะเป็นอุปสรรคต่อการตั้งครรภ์ในอนาคต ก่อให้เกิดความลำบากแก่สตรีนั้น และบางครั้งอาจทำให้เธอต้องอยู่ในสภาพหญิงหม้าย หากเธอกำลังอยู่ในช่วงวิตติ์ฮัจจากสามีคนก่อน

4. มารดาเสียชีวิตแล้วแต่ทารกในครรภ์ยังมีชีวิตอยู่
 ดังนั้นหากไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้
 ก็ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัด
 และถ้าโอกาสการมีชีวิตนั้นมี เช่น ถ้าบางส่วนออกมา
 ก็ให้ทำการผ่าท้องแม่เพื่อเอาส่วนที่เหลือออกมา
 และถ้าไม่มีส่วนใดออกมาเลย บรรดาผู้รู้ของเรา ได้กล่าวว่า:
 "ไม่อนุญาตผ่าท้องของมารดาเพื่อเอาทารกในครรภ์ออก
 เพราะถือว่าเป็นการละเมิดเกียรติ (ทำร้าย)"
 แต่หัตถ์คนที่ถูกต้องนั้น คือ อนุญาตให้ผ่าท้องได้
 หากไม่มีทางอื่นนอกจากทางนั้นทางเดียว
 และนี่เป็นหัตถ์คนที่อับบน อุบายเราะฮ์ ได้เลือกไว้

ซึ่งเขาได้กล่าวในหนังสือ อัล-อินซอฟว่า¹ :

มันเป็นทัศนคติที่ดีที่สุด

ข้าพเจ้ามองว่า :

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเราในปัจจุบัน
การผ่าตัดจะไม่ถือว่าการละเมิดหรือการทำร้ายใดๆ
เพราะเมื่อผ่าแล้วก็เย็บกลับได้
และศกดิ์ศรีของคนเป็นนั้นยิ่งใหญ่กว่าศกดิ์ศรีของคนตาย
และการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ให้รอดจากภัยอันตรายนั้นเป็นวา
ญิบ และหารกในครรรค์นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์
ดังนั้นจำเป็นต้องทำการช่วยเหลือ
อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ที่ดียิ่งกว่า

หมายเหตุ : กรณีต่างๆ
ที่อนุญาตให้ทำแท้งข้างต้นนั้นจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจาก
ผู้เป็นเจ้าของการมีครรภ์ซึ่งในที่นี้ คือ สามิ

และนี่คือบทส่งท้ายของงานเขียนของเราในหัวข้อนี้
โดยเราได้จำกัดการกล่าวถึงเฉพาะหลักการสำคัญและกรอบ
กติกาศาของประเด็นเท่านั้น เพราะรายละเอียดปลีกย่อย
สาขาย่อย และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสตรีในเรื่องนี้นั้น
เปรียบเสมือนทะเลอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต
แต่ผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมสามารถเชื่อมโยงหาปลีกย่อย
กลับสู่หลักที่เป็นฐานของมัน
และประเด็นที่เป็นสัดส่วนสู่ภาพรวมและกรอบต่างๆของมัน
และสามารถเปรียบเทียบสิ่งต่างๆด้วยสิ่งที่คล้ายกันได้

¹ อัล-อินซอฟ (2/556)

ให้มูฟตี

(ผู้รู้หรือผู้ที่ให้การวินิจฉัย)

รู้ตัวเสมอว่าเขาเป็นตัวกลางระหว่างอัลลอฮ์กับบ่าวของพระองค์ในการสื่อซึ่งสิ่งที่บรรดาเราะสุลของพระองค์นำมาและอธิบายมันต่อปวงบ่าวทั้งหลาย

และเขาต้องรับผิดชอบจากสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ เพราะทั้งสองเป็นแหล่งอ้างอิงที่ถูกกำหนดให้ทำความเข้าใจและปฏิบัติตาม

ทุกสิ่งที่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ถือเป็นความผิด จำเป็นต้องตีกลับสู่ผู้ที่กล่าวมัน และไม่อนุญาตให้ปฏิบัติตาม และสำหรับผู้ที่กล่าวนั้นอาจได้รับการอภัยโทษและได้รับผลบุญของการวินิจฉัย

แต่คนที่รู้ในความผิดพลาดของเขาไม่อนุญาตให้ยอมรับและปฏิบัติตาม

และจำเป็นสำหรับมูฟตีหรือผู้ที่ทำการวินิจฉัยนั้นต้องมีเจตนาที่บริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา และขอความแน่วแน่

และการซื่อสัตย์จากพระองค์เพื่อให้บรรลุไว้ซึ่งความถูกต้อง

และจำเป็นสำหรับเขาคือการยึดสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ดังนั้นเขาจึงต้องค้นหาและค้นคว้าในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ หรือทัศนะของนักวิชาการในการศึกษาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

โดยปกติแล้วเมื่อเกิดปัญหา

ส่วนใหญ่จะแสวงหาทัศนะของผู้รู้และความเห็นของนักวิชาการ
สุดท้ายก็เกิดความไม่พอใจในหุกุม

ดังนั้นหากเขาหันกลับมาศึกษาหลักฐานในอัลกุรอานและฮะซันนะฮ์
แน่นอนเขาจะได้พบกับคำตอบที่ชัดเจน
ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ใจ ความรู้พื้นฐาน
และความเข้าใจของเขา

และเมื่อผู้คนรู้จักว่ามูฟตี (ผู้วินิจฉัยศาสนา)
เป็นผู้มีความสุขุมรอบคอบและไตร่ตรองอย่างรอบด้าน
พวกเขาก็จะไว้วางใจในคำวินิจฉัยของเขาและนับถือเขาหาก
ผู้คนเห็นความริบร้อน
ซึ่งแน่นอนความริบร้อนมักจะทำให้เกิดความผิดพลาดมากมาย
ทำให้เขาขาดความมั่นใจในสิ่งที่เขาให้พิพิวาม
ดังนั้นความเร่งรีบและความผิดพลาดของเขาบางทีจะพรวกต
ตนเองและพรวกผู้อื่นจากวิชาความรู้และความถูกต้องได้

77

และมวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ซึ่งด้วยพระ
กรุณาของพระองค์การงานที่ดีทั้งหลายจึงสำเร็จลงไปด้วยดี

เรียบเรียงเสร็จสมบูรณ์โดย
ผู้หวังในความโปรดปรานของอัลลอฮ์
มุฮัมมัด อัศศอลิห์ อัล-อุษัยมิน
เช้าวันศุกร์
14 ชะฮ์บาน ปี ฮ.ศ. 1392
*

สารบัญ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดตามธรรมชาติของสตรี.....	2
บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี	2
บทที่ 1 ความหมายและวิหยาปัญญาของเลือดประจำเดือน	5
บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน	6
บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน	18
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน	25
บทที่ 5 เลือดอิสติหาเงาะฮ์และบทบัญญัติของมัน	51
ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเงาะฮ์:	52
สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอิสติหาเงาะฮ์:	58
หุคุมต่างๆ ของอิสติหาเงาะฮ์:	59
บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน	62
หุคุมเลือดนิฟาส (หลังคลอด)	65
บทที่ 7 การใช้ยารับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง	69